

Stichtelyke rymen op verscheyden stoffen

<https://hdl.handle.net/1874/37318>

STICHTELYKE RYMEN

OP

VERSCHEYDEN STOFFEN,

Hier in order gesteld, in

TWEE DEELEN,

Met Schoone Kopere Platen,

DOOR

JAN HUYGEN.

TOT AMSTELDAM,

By JACOBUS VERHEYDE, Boekverkooper,
op de hoek van de Molsteeg. 1733.

VOORREDEN.

Andachtige Leser, Sangers en Sangereffen, die dit Rymwerkje in handen krygt, gelieft het selve in dese ordre en aan-een-schakeling aan te merken: dat na de waarfchouwing aan de Sangers, &c. fich voordoet of vertoont een Godfoekende ziele, dewelke feer vriendelyk van de Saligmaaker werd ontmoet, ontfangen en troostelyk aangesprooken. En gevolglyk vertoont fich een beginnent Christen, die door de vreesse Gods (het beginsel der wysheid, Pf. III: 10.) ter bekeering in syn herte diep geraakt is: en daarom alle naarftigheid tracht toe te brengen, 2 Petr. 1: 5. om wederom gebooren te worden, Joh. 3: 3. Dewyle in de Christelyke Godsdienst niet geld, als een nieuw fchepfel, Gal. 6: 15. foekt hy de wereld, den duivel, en syn eigen vlees t'onder te brengen, en heer van het gemoed te worden: waar toe de hulpe van Jesus versocht word, in het eerfte en tweede Lied; en in het derde d'inwooninge van Jesus in 't harte, om alle ziel-beletselen te boven te koomen. En dewyl de ziele door de vreesse in de liefde Gods gevordert is, soo word fy in liefde verlieft op de Goddelyke Majesteit; waar door fy heilige Minnefangen opheft, fol. 13, &c. Verder neemt fy, als een alderwaardigste faak in aanmerking, het bitter lyden

V O O R R E D E N.

lyden en sterven van onsen Saligmaaker aan het kruis; fol. 19, &c. Waar door sy bewoogen word om eere en lof aan de Heere Jesus te geven, voor de vrugt en vreugde, die daar door voor haar en het gantsche menschelyk geslacht verworven is; fol. 27, &c. Maar vind sich bedroeft, om dat sy die onwaardeereyke weldaad aan de Heere Jesus niet genoeg door gehoorzaamheid beantwoord; fol. 29. Doch voeld sich echter opgewekt om de Heere des Hemels en der Aarde te looven en te danken; met een Morgen-loffang en Avond-lied; fol. 31, &c. Verder is de ziele besig met het beschouwen van de Goddelyke Majesteit: op welkers heerlyk gesichte sy verlievende, in een brandende begeerte en verlangen ontfteeken word, om uit dit rampsalig leeven te verhuisen en over te gaan, tot en in de tegenwoordigheid des geenens door wiens goedheid sy tot een stand van behoudenisse gevorderd is. Maar word in een Tweespraak geantwoord, daar toe noch niet bequaam te zyn; fol. 36, &c.

De ziele blyft evenwel noch al staroogen op des Hemels heerlykheid; fol. 41, &c. en went ontbonden te zyn van dit aardsehe lighaam; waar door sy eindelyk uitroept: *Ik ben de aarde mee,* &c. fol. 43, &c.

Maar alsoo men niet kan sterven als men wil, noch ook niet kan leeven als men wil, schiept sy on-

V O O R R E D E N.

onderwyle vermaak in Gods-geheimeniffen, en
 in fyne feer wonderbaarelyke krachtige werkin-
 gen in de geloovigen hier op aarden, die fy ook
 insonderheid in de H. Martelaaren gefien heeft,
 en word in eigen ondervindinge daar door ook
 als buiten haar felve wech-gerukt in de hemel-
 fche en geeftelyke faaken; fol. 47, &c. daar in
 fy noch al blyft voortgaan, met haar in eenzaam-
 heid te vertrekken in haar kamer; fol. 53, &c.
 om te leefen en te bidden, en om verder te be-
 spiegelen de hemelfche faaken; maar word in
 die befchouwing befchimpt van een Burgerlyk
 Mensch; aan wien de ziele toont, hoe weinig
 rechtvaardigen dat 'er altyt maar op aarden zyn
 geweest: waarom fy hem vermaant tot boete,
 en bid voor hem. Echter bemind fy haar Celle;
 fol. 59, &c. en pryft haare faaken en gelukkige
 ftand; fol. 60, &c. en roept de H. Engelen tot
 hulp om d'Allerhoogfte voor haar geluk te loo-
 ven en te danken; fol. 61, &c. En geneegen
 zynde tot de goede, recht fy Liefde-maaltyden
 aan, en fpreekt tot de Genoode van 't eene dat
 noodig is; fol. 67, &c. en oeffent Loffangen
 met haar; fol. 69, &c. daar de Heere Jesus ook
 in 't gefelfchap word verfocht; fol. 70, &c. Waar
 mede het eerste Deel eindigt.

Het tweede Deel begint met een befchryvin-
 ge van een fondig Mensch, Rom. 7. die niet ge-
 heel onbetuigt is van de wille Gods, en fyne oor-
 dee-

V. O O R R E D E N.

deelen; fol. 73, &c. Die daarom geraaden worden sich te keeren tot het geloove in God, en in Jesus Christus de Soone Gods. En gevolglyk worden eenige voorbeelden van Gods aangeraakte zielen bygebracht, in onse tyd voorgevallen, die aangemoedigt worden om in 't goede ernstig voort te vaaren; fol. 75, &c. Welke nieuw' Bekeerde haaren Schepper met Loffangen trachten te verheerlyken, en danken syne Goddelyke Majesteit voor syn overgrootte liefde aan haare zielen beweefen; fol. 85, &c. De Jeugd word ook vermaand tot de deugd; fol. 89, en tot het recht gebruik der Schepfelen door een Mai-lied; fol. 97, &c. Weesvaders en Weesmoeders worden ook vermaand tot haare plicht, om met Archippus, Col. 4: 17. te sien op hunne bediening, die sy aangenoomen hebben in den Heere, dat sy die moogen vervullen; fol. 103, &c. Ook der selver Weeskinderen; fol. 105. Met een beschryving van drie standen der soo genaamde Christenen. En noch eenige Rymtjens, by sekerere voorvallen gemaakt, en op verscheide tyden, saaken en voorvallen toegepast, &c.

Verfchoon de feilen, beproef alles, behoud het goede; en zyt my ten goede gedachtig voor God. Die gaarn was u lieden aller Dienaar in den Heere.

JAN HUIGEN.

Op

Op de t'Zamenbinding

Van de

STICHTELYKE RYMEN

Door

JAN HUIGEN,

Met de Beginzelen van Gods Koninkryk
in de Mensch,

Door

PIETER HUIGEN.

Bind veel Blompjens by elkander,
't Eene dat verciert het ander,
Met kleur, geur en door fatzoen,
Even als de Christ'nen doen:

Want als die te zamen komen,
't Goede hebben z' voorgenomen,
't Scheel en is niet in de zaak,
Maar in gaven en uyt spraak.

a' Eene stigt door zyn gebeden,
d' Ander met leerzame reden,
Gene neemt een and're stof,
En by zingt des Heeren lof.
Zo doen ook deez' twee gebroeders,
Eenes Vaders eenes Moeders,

Ieder brengt zyn gaav' in 't ligt,
Op dat hy zyn naasten stigt.

d'Een rymt zoet van 's Heeren lyden,
d'Ander kiest zig uit te bryden
Over d'ingang van Gods Ryk,
Op dat elk daar hene wyk.
't Is een vaste t'zamenbinding,
En een liefelyke vinding,
Dat twee Broeders eens van Grond,
Spreken uyt een zelve mond.

Loven t'zaam' des Hemels Koning,
Pryzen zyn verheven Wooning,
Noden ons om in te gaan,
Langs des levens smalle baan,
Geven nieuwe stof tot zingen
Van de alderwaarste dingen,
't Welk de Wereld niet en geeft,
Schoon ze al gaf wat ze heeft.

Wie dank offert, zal my eren,
Sprak weleer de Heer der Heren,
En myn heyl is voor de geen',
Die myn heylig pad betreên.
Dat dan hart en mond zig paaren,
En 't Lof-offer dus opvaare
Voor Gods Hooge Majesteyt,
Daar myn ziel op Amen zeyt.

N. N.

Op de
STICHTELYKE RYMEN

Van

JAN HUIGEN.

KLINKDICH T.

Gelijk de Waereldling den Hemel minst begeerd,
Daar hy van zin berooft in de idelheid gaat
dwaalen; (kwaalen,
Verfmaad de godsvrugt al des werelts vreugd en
Om'tnieuw Jeruzalem, daarze eind'loos triom-
feerd.

Zy, die naar Paulus les, wat stichtelyk luid, waar-
deerd,
En, om haar Zielfroft uit ider ding te haalen.
Geen Gouden app'len fchoon gelegd in aarde fchalen
Onwaardig afwyft, daar ze 't goede mind en eerd.

Hier vint ze keur van ftof voor haar befpiegelingen,
Om opgetoogen in het leezen, en in 't zingen,
Te volgen onvermoed, der Zalige Eng'len wys.

Zo mag *Jan Huigen*, zich zyn arbeid wel bedanken,
Als hy door maatgedicht, en lieffelyke klanken,
De vroomen vrolyk leid in 't Hemels Paradys.

G: BRIT.

Op

Op de

STICHTELYKE RYMEN

Van

JAN HUIGEN.

Waar van het herte word bezeeten,
Vervuld, als met een overvloed,
Dat zal de tong, of pen doen weten,
't Zy schaadlyk kwaad of heylzaam goed.
Wat overvloed het hert van Huigen
Vervuld heeft, kan zyn stigthyk Digt
Door geestelyke kragt getuigen,
Gelyk de Zon zig toond door 't ligt.
De Zangers, en de Zangeressen
Die deugd-stof uit en krygen eerst
Van hem, als een der beste lessen:
Dat d'aandagt tog 't gemoed beheerst,
Zyn zang-lust laat zig daar op hooren,
Als opgetoogen in den geest,
Komt Christus, dog, gekruist, te vooren,
Als, door zyn geest geraakt geweest.
Door Christus liefde dan ontsteeken,
Gaat 't reukwerk op van het gebed
Tot drie werf toe, ten wiffen teeken
Hoe Jesus heeft het hert bezet.
Dan doet zig een verbeelding open
Op Jezus, met zoo'n heylge min,

Dat,

Dat, d'onaardt weg, uit't hert geloopen,
Ruimt hem de beste Ziel-zaal in.
Nu is zyn Rym-geest opgetoogen
Tot d'eene allerhoogste God,
Hem aankleeft met zyn ziels vermoogen,
Kleynagtende al't aards genot.
Daar merkt by Christus aan in't lyden
Met zyne waardigheid vol goed;
Zyn dood zal voor't bederf bevryden,
Zyn bloed en vlees inwendig voed.
Hier op ziet by de Taafel dekken,
Voorzien van wyn, en heylig brood,
Dat Christus lighaam zal verstrekken;
Elk heylig Christen word genood.
Daar by doet Huigen dan bedenken
Wat heyl in't Disgenootschap leyd,
Dat God door Christus die wil schenken,
Ter eeuw'ger Bruiloft toebereyd.
Zyn Rym-geest hoort men dan weer zingen
Een lof-zang van Gods grooten Zoon,
Van zyne liefde, zonderlingen
Die in zyn Kruis-dood staat ten toon.
Hier zie j' hem met de Zon verryzen,
Vroeg met Dank-offer in de weer,
Om met een dankbaar hert te pryzen
De groote gunst van d' opper-Heer.
De nagt met haare donkere vlerken
Breyd zig naeuw over't aardryk uit,
Of Huigens Rym-geest is aan't werken,
Zingt op wat't dankbaar hert besluit;

Verzeld met ziel-zugt, kragt van heeden,
 Die opwaart flygen voor Gods troon,
 Waar op, een heemel-gunst beneeden
 Afdaalen komt van Godes Zoon.
 Nu weederom verliefde zugten
 Van eenen ziel op God gesteld,
 Die alles wil op hem ontvlugten,
 En door liefde als in God versmelt,
 In eenen Tweespraak t'zaam gebouwen
 In Gods gezintheyd enkel een.
 Zyn Rymlust doet hier op ontfourwen
 Een ziels verlangen ongemeen,
 Om met de heerlykheid haars Heeren
 Verbeemeld, mogt zyn aangedaan,
 Volstrekt haar uiterste begeeren,
 Om onvermoeid daar naar te staan.
 Hier is een deeltje van twee deelen,
 Dat als van't heeleen staaltje strekt;
 't Verbaal der rest zou w maar verveelen
 Vertoond ik dus wat by ontdekt.
 Terloops is hier iet aangeweefen,
 Vriend Huigen van uuw stichtelyk Digt,
 Welwaardig, dat het aangepreezen,
 Alomm' doorlezen, alomm' stigt.
 Laat sluitlyk dan myn Digt betuygen
 Van uuw verbeemeld rym vol zints,
 Dat ik, gestigt, u dank. ó Huigen:
 \ Gy hebt verplicht uuw vriend

VAN LINTZ.

Op

Op de

STICHTELYKE RYMEN

Van

JAN HUYGEN.

Kom hier oprechte ſchaar! geleidt uit's werelts duifter,
Verhef uw heilig hert met vrolyk keel-geſang,
En looft Godts majesteit uw gansche leven lang,
Met een aendagtig hert, vol goddelyke luister;
^tZy dat gy by elkaer, of ook alleen wilt weſen,
In d'afgeſcheidenheit, van 't boſch en groen geboomt,
Of daer een klare beek, of helder water ſtroomt;
Om te overdenken, om te bidden of te leeſen,
Met een verliefde ziel, verwaghtende uw Heere,
Op dat gy in uw geeſt zyn heilig weſen ziet,
Gewondt om uwent wil, met droefheid en verdriet:
Wilt met eerbiedigheit, hem met uw ſang vereeren,
De blaeden van dit boek die ſullen u betuigen,
Wat weg dat gy moet gaan: d'Auteur die zeit gewis,
Dat waere vreeze Godts de rechte wysheit is;
Waar onder dat men zich, moet ſtaedig neder buigen,
In diepe ootmoedigheit, met een verbryzelt herte,
En alle matigheit, met traenen en gebeên:
Vervult dus uwe ziel met goddelyke reên;
Om door dit heilig doen, de werelt uit te terten.
^tIs een onfeilbaar woort dat wy van Jeſus hooren,
Dat niemant in ſal gaan, in 't hemelſche palleis,
Ten zy hy anderwerf, naar Goddelyken eis,
En door des Heeren Geeſt, eerſt weder is gebooren.
Het hert aldus bereit, is zonder ſchrik en vreeſen,
Wyl by Godts dienaar is, in leven en in doot,
En van der Zonden luſt genadig is ontbloot,

Laat.

Laat Jesus op dees wys, zyn heer en meester weezen;
Die hem zyn hulpe bied, met rykdom van genaeden.
Een woning by hem maakt, en voed zyn heilig hart,
Vertrooft hem in zyn druk, verbint der zielen-smart,
En komt hem met zyn geest, van dag tot dag verzaeden.
De ziel hier door verheugt, met geestelyke dingen,
Verheft zich naer om hoog, met een verbroken Geest,
En een verliefd gemoed, dat God met eerbied vreeft,
Begint met open mont, het lof van Godt te zingen.
Dog op een andre tyt wil zy het kruis beschouwen,
Van Jesus haeren Heer, door liefd' om haar geleên:
Zy hoort zyn diep gezugt, zyn traenen en gebeên:
Waar door dat zy haar zelfs geheel aan hem wil houwen.
Zy dankt zyn Majesteit, voor zoo veel bitter lyden,
Voor 't menschelyk geslacht en haerent wil geleên,
En wenscht dat haeren stryt met hem mogt zyn ge-
streên,
Dog wil in al haar doen zich van de zonde myden.
Door dit vernieuwt gemoed beschouwt ze ook den Va-
der,
In zyn verheeven throon, zyn maght en mogenheit,
Zyn heerlykheit en glans, en eeuwige Majesteit,
De bron van alle goedt, en miltheits vollen ader,
Van al dat wezen heeft, in hemel en op aerde;
Geen Eeuw die hem verdriet, geen magt die hem ver-
zet;
Maar die aen allen geeft zyn tyt, zyn beurt en wet:
Dog het godtvrugtig hert is hoog by hem in waerde.
Naar zy hem heeft beschouwt, begint haar hert te bran-
den:
Zy wenscht met hert en ziel met hem vereentte zyn,
Uit dit bedroefde dal, vol ongeval en pyn;
In 't Diamante hof met hem te mogen landen.
Dog 't Goddelyke Woort dat klinkt in hunne ooren,
Uw tyt en is 'er niet, den stryt is niet gedaen,
Gy moet eerst loopen tot het einde van de baen:
Dan is der zielen-heil, zeer vast van my beschooren,
Dies stelt ze haar hert gerufft, met hertelyk verlangen,
Spoeid

Spoed zy naar d'eeuwigheit, van 't allerhoogste goed,
 En 't is haar grootste lust dat zy Gods wille doet,
 Jae met volmaakte liefd' haar Godt komt aan te hangen.
 Leeft zy, zy leeft den Heer, en wil met hem ook sterven:
 Als 't zynen wil behaagt, en van haar 't leven eist,
 Dan is 't, dat zy met vreugd van deze werelt reift,
 Om 's Hemelsch heerlykheit met hem te mogen erven.
 Nu neemtze haar vermaak in Godts geheimenissen,
 Zy pryft zyn goedigheit en wonderbaare kracht,
 Die hy voor langen tyt in zuiv're zielen wracht:
 Die in den grootsten nood zyn hulpe niet en missen:
 En voelt zich weggerukt, door 't eige ondervinden
 Van Godts volmaakte liefd', dieze in haar hert geniet,
 Voelt vreugde in haar pyn, in droefheit en verdriet,
 Om datze Jesus vint, dieze in haar hert beminden.
 Zy zoekt de eenzaamheit of een beslote kamer:
 Beschouwt haar nietigheit, en 's Hemelsch heerlykheit,
 En offert lof en dank aan d'opper Majesteit,
 En word door dit haar doen, by Godt veel aangenamer.
 Schoon dat een ander lacht om dit verborge leven,
 Zoo blyft ze onverfet, en toont met kracht van reën,
 Dat een die opdie wys niet wettig heeft gestreën,
 Het Hemelsch Koninkryk van Godt niet word gegeven.
 Indienze maaltyt houd met uitgezogte vanden,
 Spreekt zy de gasten aan, met wienze overleit,
 Wat nodig dient gedaan, en watter dient gezeit;
 Op datze Jesus mogt in dit geselschap vinden
 Veel andere dingen meêr, die deze blaên betuigen;
 Waar toe de autheur u nood, in dit godtvrugtig werk.
 Waar toe de liefd' hem port, en 't heilige oogmerk,
 Pryft d'yver van zyn geest, en dankt alsoo *Jan Huigen*.

Barent Joosten Stol.

Op de
STICHTELYKE GESANGEN

Door

JAN HUIGEN.

Den wyzen Salomon, quam eertyds voor te wende,
Dat Boeken-maken doen, of ſchryven bad geen ende.
Een Spreuk, die beden noch in veler Menſchen mond
Schier als beſtorven is, die ſteeds of t' elke ſtond
Wanneerſe Boeken ſien, ſtrax deſe Spreuk voorwende,
Van Salomon, dat Boeken maken heeft geen ende.
Die anders nauwlyx vaak drie Spreuken zyn bekend,
In 't ganſche Oude, noch in 't Nieuwe Teſtament.
Maar deſen Text gaan veel, net en van buyten leeren,
Om alle oeffening van haren hals te weeren;
Als menende dat hier den Koning daar op ſiet,
En 't Boeken maken ganſch veroordeeld of verbiedt,
Daar 't ſoo verre is vandaan, als 't Ooſten is van 't Weſten
Maar komt hier al veel eer het tegendeel beveſten,
Door dien by reeds hier ſelf ſyn Predik-boek beſchreeff:
Dat andersins hier mee van hem veroordeeld bleeff.
Dat dan hier geenderwys, de ſaak quam goed te maken:
Maar Salomon komt ſlechs de quade boeken wraken,
Of die ten minſten vaak niet hebben veel om 't lyff,
En ſtrekken meer doorgaans tot nadeel als geryff;
Wyl het begin en 't ſlot doch is en blyf in deſen
(Hoe dat men 't werdt of keert) vroom zyn, en God te wrefen.
Dus billykt Salomon de ſaak in ſyn geheel:
Want goede boeken, hoe! die zynder noyt te veel;
Maar 't is des luybeyds ſchuld van vele trage luyden,
Die daarom deſe ſpreuk des Konings gaan miſdruyden
Gelyk dat ſoort van volk de goede Geest wytbluſt,
En hebben tot de Deugd, genegentbeyd noch luſt.
Die ſlechs niet voor haar ſelfs den ingang tot den leeven
Verſmaa'n, maar and'ren ook in haren loop weerſtreeven;

En soo haar selven steeds in wanbedryven voên,
En 't sebynt haar leed, dat elk niet soo wil mede doen.
Ja die 't gewyde self, belasteren en smaden,
En al te droevig soo haar eygen ziel verraden.
Rampsalig dan die soo quaadaardig zyn geardt:
En droevig, die hier soo syn selven openbaardt.
Maar wys en salig die in 't goede noyt en rusten,
Maar in de saken Gods steeds voeden hare lusten,
Het zy met mond of pen, en tot haar naastens nut:
Dat m' over al de Deugd of vroombeyd onderstut.
In welken veelen ook haar hebben wel gequeeten:
En hier diend onsen vriend, Jan Huigen niet vergeeten:
Die ons hier weer opdiest, door Sang of melody,
Een keurig ziel banket, en Hemel lekkerny,
Dat beyde ons herte en oor, hier heyliglyk komt vleyen,
Om ons al singende ten hemel in te leyen.
Gelieft dan, Sanger, hier uw sanglust aan te voe'n,
Gy sult gewis hier door uw ziele voordeel doen.
Is 't werk in veel haar sin niet na den trant gesleepen
Van aardsehe swier of konst, of Schoolsehe mode-grepen;
Weet, dat m' in Christus School, niet siet na aardsehe gunst;
Eenvoudigbeyd is daar de beste Reedenkunst.
De Godsdienst is wat raars, en van een seldzaam wesen,
De wyse staan daar voor; en d' eenvoud kan in desen
Haar grond-geheym verstaan: so dat des Heeren werk
Gaat tegen alle strook van 't aardsehe oegemerkt.
Waanwyse mogen hier de buyten-streep aanraken;
Maar 't innig kern of pit, dat konnens noyt genaken;
Dat 's voor d' eenvoudigbeyd, en 't needrig hert alleen:
Gelyk het ziel gesicht dit siet in 't algemeen.
Des sel 't om 't eeven zyn, of Aardsch-gefinde of Wyzen
Dit Werk belasteren, of bovenmaaten pryzen,
Doordiense ellendig hier soo missen in de keur,
Als of een blinde sou oordeelen van de kleur.
Komt gy dan teer geslacht, dat vroom en ingetooogen,
En Gode hier gekocht, met uw diepsiende oogen.
En siet met aandacht in Jan Huigens Rym-gedicht:
Want u gesicht braveert hier alle aardsehe gesicht.
En als gy gaat uw vlyt hier aan te kasse bangen,
Groot voordeel sult gy doen met dese zedefangen,

En klagen nimmermeer van tyd of geld verquist ;
 Maar wel dat sulken spys soo spaarsaam werdt gedist.
 En weet dit eens voor al : dat ons de Wyfen melden ,
 Gemeen goed vind men meest ; maar wild-braad vind men selden.
 Siet hier dan niet so seer op grootheyd of boe veel ,
 Maar siet veel meer op 't kleyn , dat beylsaam is en eel.
 En komt dit werk alom eenvoudig uit te schynen ,
 Eenvoudig was Gods Soon , so wil by al den synen.
 En toont d' eenvoud dan hier een klaar en leevend blyk ?
 't Is eerlyk , dat het kind syn vader is gelyk ,
 En kan dit werk uw hert tot Deugdlyf overtuygen ,
 So geeft (naast Godt) de eer , aan onsen vriend Jan Huigen ,
 Die dus syn schone tyd met beylsaam onderwys ,
 Soekt uit te kopen hier , tot synes Scheppers prys.
 Gelukkig dan die haar talent-pond soo besteden
 In diere Hemel-slof , en keur van wyse reden ,
 En des volberden dan ; haar werdt dan toegeseyd :
 Komt herwaarts , en ontfangt het ryk , voor u bereyd .

P. C. VRIES.

Op de

STICHTELYKE RYMEN

Van

JAN HUIGEN.

Wie zal nu zonder vreez of schroom
Voortaan de Godsdienst durven wraaken,
Als maakte zy haar minnaars loom,
En droef en treurig door 't verzaaken
Van aardse weelde en kwaê geneugt,
En deed de geest staêg ingespannen,
Het zoet genot van lust en vreugd
Te streng vrrtreeden en verbannen?

Hier toont ons Huigen wissel baak,
Om 't oordeel bondig naar te rigten,
Wanneer zyn geest door nut vermaak
Van maatgezang, die 't hart kan stichten,
De zielen, door Gods Geest gewekt
Met vlyt te gaan op 's hemels wegen,
De regte bron en 't spoor ontdekt,
Om lust te scheppen, vreugd te pleegen.

't Zy dat by de ouderdom en jeugd
Komt in hun pligten onderwyzen,
De ziel versterkt in zuivere deugd,
Of leert haar God en Heyland pryzen,

Of hulp te zoeken door gebeden,
Om 't kwaad kloekbhartig te bestryden,
Zyn doelwit strekt om 't hert met een
In 't goed gestadig te verblyden.

Wel aan, die waare vreugd bemint,
Volgt Huigen op 't gewyde teeken,
Dat zyne geest, tot goed gezint,
Komt voor uwe oogen op te steeken;
Doorleest en zingt dus aangedaan,
Dus opgewekt, zyn zedezangen:
Zo word des Schryvers wit voldaan,
Zo boetge telkens uw verlangen.

ADR. SPINNIKER

Op de

STICHTELYKE RYMEN

Van

JAN HUYGEN.

Wat fchone keurftof difcht Jan Huygen voor ons
oogen,
Hoe fmakelyk voor de ziel! wat hemels fpy is dit
Dat menig herte treft gy hebt dus 't regte wit,
Gekozen, daar 't gemoed ftaag werd door opgetoo-
gen.

Gezang en Rymen die een deugtryk hert bekooren,
Befpiegelingen die een wareldling ontbeert
Daar wulpsche eydelheyd geftradig triomfeert,
Hier is de waare vrugt uyt Davids vollen hooren.

Kom hier, O! Jeugd vermaak u in dees rype hof,
Zoek vroeg u God, en Heer, hier hebt gy fchoone
ftof,
Tot lof en dankbaarhyd u Schepper voor te dragen.

O zoete melody de Godhyd toegewyd!
Daar g' opgetogen ftaag in Jezus zyt verblyd,
Vervrolykt uwen geest, bevryd van 't aardfche
klagen.

JACOBUS VERHEYDE de Jonge.

Mooje fang en goede stof,
Voortgebracht tot Godes lof,
Daar het hart meê fingt en queeld,
Word iets Hemels uitgebeeld.

STICHTELYKE RYMEN.

Waarfchouwing aan de Sangers &c.

Toon: *Aldie woont in 's Hemels &c.*

Of: *Pfalm 77. 86.*

1.

O! Gy Sangers en Sang'reffen,
 Hoor met aandacht Sangers leffen:
 Voeg 'er goe opmerking by,
 Jong of oude, wie 't ook zy.
 Grijfe Hairen, Jongelingen,
 Frisse Maagden, die wel fingen,
 Of soo gy een Rijmtje leeft,
 Schoei altijd op aandachts-leeft.

2.

Singen is een hert opheffen,
 Dat ons en Godts hert kan treffen,
 Om te krijgen ons belang,
 Door gebed of lof gezang:
 Want 't is ydel, Lied of Psalmen,
 Oneerbiedig uyt te galmen;
 Daarom, als gy fingt een lied,
 Doet dat sonder aandacht niet.

A

3. Waare

2. STICHTELYKE RYMEN.

3.

Waare aandacht die kan maaken,
Dat de stof in 't hart sal raaken,
Dat gy waarlijk word gesticht,
En in uw' verstant verlicht:
Dat des Heeren milde zeegen
Op u daal gelijk een reegen:
Daarom, singt gy ooit een lied,
Doet dat sonder aandacht niet.

4.

Aandacht leert ons wel ter deegen,
Doen en laten overweegen,
Of 't in God ook is gedaan,
En hoe 't namaals eens sal gaan:
Als men hem sal reekeningen
Moeten doen van alle dingen:
Daarom, wat van u geschiet,
Doet dat sonder aandacht niet.

5.

Schepje lust in heil'ge saaken,
Om u daar door te vermaaken,
Spiegeld u of gy bereyd
Zijtte doen als 't dichtje seid.
Sonder dat kon 't wel gebeuren
Dat gy 't singen soud betreuren:
Daarom, wanneer het geschiet,
Doet dat sonder aandacht niet.

Niel-voorw... in de ommekeer
Van des Heil... 6.

6.
 Wanneer stem en harte paaren,
 Sullen die gewijde snaaren
 Maaken dat gy foo wel singt,
 Dat het door de sterren dringt.
 Mooije sang die streelt de ooren,
 Aandacht doetse in 't herte booren:
 Soo dan, singt gy ooit een lied,
 Doet dat sonder aandacht niet.

7.

Strengel dan en hart en handen,
 Heilig uwe ingewanden,
 Om te singen tot Godts lof,
 En al 't Hemels heerlijk Hof.
 Komje een yd'le sang te hooren,
 Stop uw' hart daar voor en ooren:
 Maar wanneer gy singt een lied,
 Doet dat sonder aandacht niet.

8.

Dan sal 't aangenaame queelen
 Nimmer God, noch mensch verveelen,
 Heilig sal zyn uw' gesang,
 Sing soo al uw' leven lang:
 Dan sult gy in 's Hemels kooren
 D'Engelen sang ook eeuwig hooren,
 En mee singen in Godts Rijk
 Eeuwig, eeuwig, eeuwiglijk,

STICHTELYKE RYMEN.

Ziel-verwondring in de ontmoeting
Van des Heilands lieve groeting.

Hoe trekt mijn hert na dy,
En 't uwe weêr na my!

Wie komt hier nu my dus ontmoeten,
Met door-geslaagen hand' en voeten?
Wie toch met bei sijn armen oopen,
Komt daar tot my soo snel gelooopen?
Terwyl ik op deef' eenzaam heide
Mijn lichaam, ziel, en geeit vermeide,
En daar ik door biespiegelingen
Den Schepper vind in alle dingen,
Daar ik sijn kracht en heerlijk Weesen
Soo klaar als in een boek kan leesfen.
Sou ik wel tot gefelschap krijgen,
Een, welkers Naam ik moet verfwijgen?
Ik voel mijn liefde tot hem blaaken,
Hy nadert vast om my te raaken:
Sijn komfte doet in my ontfteeken
Een gloed van kracht niet uit te spreekfen.
Hy is een Heer van grooter waarde,
Daarom val ik voor hem ter aarde,
En wil eerbiedig nederfijgen;
Sijn toeleg is om my te krijgen;
Ik geve my aan hem gevangen,
Waar na wy wederzijds verlangen.
Maar ach! wie mag, wie mag hy weesen,
Die Overschoone en Uytgeleesen?

Antw.

'K ben Jesus Christus uwen Heere,
Die u (gelijk ik noch begeere)
Wel-eer het hert met mijne liefde
Soo diep door-wonde en soo door-kliofde,
Dat gy van Hemel-minne-vonken
Getreft, u selven zijt ontfonken.

6 STICHTELYKE RYMEN.

Ik heb veel heils voor u verworven,
Ja ben de dood voor u gestorven.
Dies wil ik met u maaltijd houwen,
En in uw' hart mijn tempel bouwen.

Gebed tot de Heere Jesus.

Toon: *O! Karsnacht &c.*

1.

O Heere Jesus, mijn beminde!
Ik soek u Heiland; laat u vinden:
Mijn steun, mijn leun, mijn erf, mijn al,
Mijn liefste lust, mijn hert-vermaaken:
O Heere Jesus! laat u naaken;
Voor u is 't dat ik needer vall.

2.

Daal needer, Heer, met uwen zeegen,
Gelijk een milde Zomer-reegen,
Op ons, hier in dit traanen-dal,
Daar wy als Pelgrims in verkeerren,
En als uitlanders ons geneeren,
Weest gy ons burgt en vaste wal.

3.

Geef dat nooit lust tot aardse dingen
Die vleijend' in de ziele dringen,
Ons herten-oog beguig'len mag;
Maar dat wy 't Hemels naarstig soeken,
Met bidden, leesfen ons bekloeken,
En overdenken nacht en dag.

4. Dat

4.

Dat wy het quaad soo vlijtig weeren,
Gelijk de vonken van de kleeren,
Door uw hoogwaardelijk ontsag;
En op het eeuwig salig leeven
Met ons gedachten staadig sweeven,
Ook hoe men daar heen koomen mag.

5.

De sonden steeds by ons bedreeven
Wilt toch genadelijk vergeeven,
Of anders, Heer! hoe sal 't 'er gaan?
Wilt gy die al na swaarte weegen,
Soo zijn, soo blijven wy verieegen:
Want niemand kan voor u bestaan.

6.

Gedenk, terwijl w' hier omme swerven,
De duivel greetig tot bederven,
Ons nagaat, als een leeuw die brult,
Hoe seer uw hulp ons is van nooden,
In stâge wacht van Hemel-booden,
Daar op wy wachten met geduld.

7.

Send s' eens ten dienste van uw' verkoorne,
Door kracht van uwen Geest, herboorne,
Met u soo tot een geest gemaakt;
Bewaar die als dierwaarde panden,
't Zy waar se zijn, Heer! in uw handen,
Dat niemand van de weg af raakt.

8.

O! dekse met uw' liefde vlerken:
En op dat wy ons heil bewerken,
Laat uwen Geest ons, als een vuur
Bestraalen met sijn heldre vonken,
En 't hert, van Hemel-minne dronken,
Versellen voort van uur tot uur.

8 STICHTELYKE RYMEN.

9.

Den Geest des Kindschaps (Vreugden-ader!)
Waar door wy roepen Abba Vader,
Laat die afstroomen in 't gemoed,
Gaf iemand stoffe tot bedroeven,
O! laat hem daarom niet vertoeven,
Maar werk in ons oprechte boet.

10.

Ach Heer! verhoor ons nedrig smeeken,
Ik kan, ik kan niet langer spreken,
Ach sie mijn bitt're traanen aan!
O soete Jesus! laat u vinden,
Om onse zielen te verbinden,
Wie'r wonden soo gevaarlijk staan.

11.

O Heere Jesus! hoor de beeden
Van all' uw' rankjes en uw' leeden,
Die tot u schreijen dag en nacht:
Geef dat wy eenmaal tot dat leeven,
Daar gy ten hoogsten sit verheeven,
Ook moogen worden ingebracht.

12.

Daar wy den oorsprong aller dingen,
En u het nieuwe dank-lied singen
In eene nooit verwelkbre jeugd:
Terwijl ontelbaar Hemel-schaaren,
Als lijf-staffiers den Troon bewaaren:
O nooit begrijpelijke vreugd!

EERSTE DEEL.

Tweede Gebed tot de Heere Jesus.

Toon: *O! Kersnacht &c.*

1.

O Jesus! hoor toch weer de nooden
Van een, die angstig komt gevloeden
Tot u, sijn heyl, sijn heul, sijn al,
Die swerven moet in vreemde landen,
In 't midden van sijn dood-vyanden,
Die staadig loeren op sijn val.

2.

Waar wy maar onse voeten setten,
Daar is 't vol strikken, angels, netten,
En meest bedekt met goeden schijn:
De duivel met sijn hoovelingen
Weet listig tot ons in te dringen,
Als wy niet op onse hoede zijn.

3.

Hier toe gebruikt hy d'aardsche menschen,
Die blind'lings ons verderven wenschen,
Daar lokt hy ons, daar dreigt hy door,
Met schat en eer, indien wy volgen,
Met armoed' en met sinaad, verbolgen,
Als wy ons houden op uw' spoor.

4.

Hier voegt ons dertel vlees hem nevens:
Dus van twee hooft-vyanden tevens
En even heftig aangerand,
Van buiten een, en een van binnen,
Begunstigt van de dierse sinnen,
Hoe lichtlijk word men overmand!

A 5

5. Daar -

10 STICHTELYKE RYMEN.

5.

Daarom gy goede en al-verfochten!
Gy weet hoe een, soo aangevochten,
Gy weet hoe dat hy waaken moet:
't Zy uit, 't zy t'huis, geen staat, geen tijden,
Of daar is strijd, of daar is lijden,
Soo wel in voor- als tegenspoed.

6.

Daarom aanschouw ons met ontferming,
En neem ons alle in uw' bescherming,
O goede wyf' en machtige Heer!
Op wiens genâe wy sagjes leunen,
En met vertrouwen moogen steunen.
Als wy voldueren in uw' leer.

7.

Hoe licht waart gy wel-eer bewoogen!
Hoe licht'lijk bracht u 't mededoogen
Tot weenen, als gy nooden vond,
En dat m'er onder ging en bukete,
't Scheen gy, als of 't u selven drukete,
Uw' traanen niet weêrhouden kond.

8.

Ei! laat nu ook uw' liefde-stralen
Eens troost-rijk op ons nederdaalen,
Ter hulp in onse zielen nood;
Wy koomen vast tot u geloopen,
(Geloovig siend' uw' armen oopen)
Gelijk een kind na 's moeders schoot.

9.

Ach onsen Koning en Behoeder!
Mee-lijdig Priester, lieve Broeder,
Omcingel ons met Hemel-wacht,
Die alle boosheid kan beteug'len,
(En dekk' ons met uw' liefde-vleuglen)
Voor onses vyands list en kracht.

10.

Laat ons in nooden niet beswijken,
Noch met Lots Huisvrouw ommekijken,
Na iets nu wel van ons verfaakt;
Maar help ons blijd' en gansch verlaaten,
Rijkdom en wellust, eer en staaten,
Waar door den duivel dienaars maakt.

11.

Leer ons daar tegen recht bedenken,
Wat grooter heil gy hem sult schenken,
Die u na uwen wille diend:
En wat het is met uwen Vader.
Te zyn vereenigt, en veel nader,
Als hier ook vriend is met sijn vriend.

Derde Gebed, om d'inwooning van
Jesus in 't herte.

Toon : *O! Kersnacht &c.*

1.

Zie daar, ô Jesus! 's herten-saalen.
U toegewyd, om in te daalen;
O! maak die self nu verder schoon,
En heilig' u ter vaster wooning,
Op dat gy daar alleen als Koning,
Den scepter swaaid van uwen troon.

2.

Slacht onse diersche en aardsche leeden,
Qua lusten en genegtheeden,

Met

12 STICHTELYKE RYMEN.

Met uw soo fcherp twee-fnijdig fwaard;
Werpfe in uw liefde-vuur ten brande,
En laat den geur die 'r offerhanden
Opftijgen tot u Hemel-waard.

3.
Laat onfe beede- en boete-traanen
Daar toe een fecker toepad baanen!
Ontvlam de ziel in dank en lof,
In diep en innerlijk ontfermen,
Voor al die onverschuldigt kermen,
Als los van 't ondermaanche stof.

4.
Doe 's herten-duifterniff' verdwijnen,
Uw' zeegenrijke waarheid fchijnen,
En lichten met een vollen dag,
Op dat m' in defe boofe tijden,
(Daar duifenden aftreen ter zijden,)
Als wijfe wijflijk wand'len mag.

5.
Salf ons, gy Heer soo hoog gefeeten,
Tot Vorften, Priesters en Propheeten,
Met uwes Geestes balfem-vloed;
Dat woord' en werken liefd' uitwaaffem',
Ons gansch gedrag een geur, een aaffem,
Die uwe Godtsdienft lieven doet.

6.
Geef, als de dood ons wil betraapen,
Dat wy dan wakker in de waapen
Staan met de lenden opgefchort,
Met lampen wel verfien in handen,
Den Bruigom wachten onder 't branden,
Als 's Hemels-deur ontflooten word.

7.
Op dat, als wy met reine leeden,

Dan uit genaad' in moogen treden,
 Met nieuwe tongen, toon en klank,
 Den Vader eerst, ols opper oorzaak,
 En u als Middelaar en Voorspraak,
 Voor eeuwig singen prijs en dank.

Heilige Minne.

Toon: *Psalms 65.*

1.

Geef Heere, geef, dat ik nooit beelden
 In mijne ziele draag,
 Dan u, mijn God! de bron der weelden,
 Die mild afschiet; en staåg
 Op all' die u oprecht beminnen,
 Op u sien met geduld,
 Als op hem, die haar 't hert en sinnen
 Met waar genoeg en vuld.

2.

O! laat uw soet aanminnig weesen
 Eens daalen in de ziele,
 Mijn Godt, dat sou haar gansch geneesen,
 Indien 't, er plaats in hiele.
 Laat geene der geschapenheden
 Dese aandacht draagen wech,
 T'wijl ik mijn liefd' hier nu beneden
 Alleenlijk op u legg'.

3.

Ach! hou nooit op van gloënde spranken
 Te strooijen in 't gemoed,
 Dat weder-liefd', om u te danken,
 Eens brand in volle gloed.

14. STICHTELYKE RYMEN.

Een hemel heb ik reeds op aarde,
En eeuwig heils begin:
Neemt gy en uwe Zoon vol waarde,
Mijn hert ter wooning in.

4.
O wat is 't een volmaakte wellust,
Te voelen in den geest,
Een fucht en trek: daar hy geen quellust
Of na berouw in yreeft.
O! seker, als uw' liefde haar stralen
Eens in mijn herte schiet,
Niets kan 'er by die soetheid haalen,
Van 't geen de weereld bied.

5.
'k Heb u dan liefd' en trouw geswooren,
En Jesus uwen Soon,
Ten Hooftman, Heer en Vorst verkooren,
Trots alle smaad en hoon:
'k Wil my aan hem gantsch onderwerpen,
Hem volgen, bly en stil:
De boosheid mag haar pijlen scherpen,
En doen al wat se wil.

6.
't Mag al geen quaad, uw vuur der minnen,
Als dat in 't harte brand
't Heeft magt genoeg om t'overwinnen,
Wat sig daar tegen kant.
Al most ik vrouw' en kind verlaaten
(Als gy my onderschraagt)
En swerven over vreemde straaten,
Ik wacht het onvertsaagt.

7.
Gy zijt de grond van al mijn hoopen,
Dus moet, dus wil ik hier

Het pad der deugd met vreugden loopen,
 Ontsiende vlam noch vuur.
 Moet ik dus 't lijf ten offer geeven,
 Of bukken voor het staal,
 Ik wil alsoo ten Hemel streeven,
 Na Jesus Bruilofs-maal.

Heilige Minne.

Uitbreiding over Psalm 73. vers 25, 26, 27, 28.

Stem : *Bewaar my Godt, want ik vertrouw.*

1.

GY groote God, wiens Majesteit
 En soet aanschijn,
 Vol vreugde maakt en vrolijkheid,
 Die by u zijn.
 Die vreugden-zaal, waard gy'er niet,
 Wat gaffe 't hert?
 De vreugd veranderde in verdriet.
 En pijn en smert.

Vers 25.

Wien heb
 ik neffens
 U in den
 heemel?

2.

Soo gy uw' zeegen tot de aard
 Niet daalen liet
 Op my, ik was van geender waard,
 Jaa heel tot niet.
 Maar ik lief u en gy weêr my!
 Daar is gewis
 Op d'aard geen soeter maatschappy
 Dan my die is.

Neffens U
 en lust my
 ook niets
 op der aar-
 den.

3. Hier

3.

Hier in dit aardfche vaderland
 All' 's werelds goed,
 Dat wijs en fchuive ik van der hand,
 Met mijn gemoed,
 Dat vind noch heul noch waare rust,
 Als in u, Heer,
 Te dienen met een volle lust
 Naa uw begeer.

4.

Of fchoon daar door mijn vleefch verfmacht,
 En 't hert verplet,
 Als ik maar op uw hulpe wacht,
 Word ik gered,
 Uw nauwe forge my omwald
 Voor pijn en leet,
 Dat my geen hair van 't hoeft en valt
 Dat gy 't niet weet.

26.
 Bewijkt
 mijn vlees
 ende mijn
 herte, (oo
 is Godt de
 rotssteen
 mijns her-
 ten ende
 mijn deel
 in eeuwig-
 heid.

5.

Den rotssteen, daar mijn hert op staat,
 Zijt gy alleen,
 Mijn deel, mijn erf en toeverlaat
 In eeuwighe'en.
 Want die uw' wetten niet betracht,
 Maar afgodeerd,
 Een ander liefd en u veracht,
 Word weer onteerd,

27.
 Want fiet
 die verre
 van u zijn
 fullen ver-
 gaan, gy
 roeit uit
 allen die
 van u af-
 hoereeren.

6.

Die lijd gy niet voor uw aanschijn,
 Maar roeid die uit.
 Met recht wilt gy de liefste zijn
 Van uwe Bruid.
 Daarom heb ik mijn's herten fin
 Op u geleid;

28.
 Maar my
 aangaande

En

En lief u met een volle min
In eeuwigheid.

het is my
goed naby
God te
wefen.

7.

Want ik geniet van u veel goed
Jaa alle ding,
Naa lichaam, ziel, en myn gemoed
In zeegening.

Te recht hou ik my dicht by u,
Myn God en Heer,
En ben geheel van sonden fchuw,
En 'k foek uw' eer.

8.

Ik in vertrouwen tot u keer
Hoe 't my hier gaat,
Ik leef en 'k sweef, met u, ô Heer!
Door 't goed en quaad.

Gy zyt voor elk, die u bemind.

Een fcheutvry fchild,
Waar op de nyd (zoo ik bevind)
Haar pijlen fplid.

Ik fette
myn be-
trouwen
op den
Heere,
Heere, om
alle uwe
werken te
vertellen.

9.

Myn mond is vol van uwen lof
By alle man.

Ik fang, ik fpreek, en roem 'er of,
Waar dat ik kan:

't Is in myn geest een vreugden-feeft,
Uw' goeden aart

Al-om te melden onbevreesd,

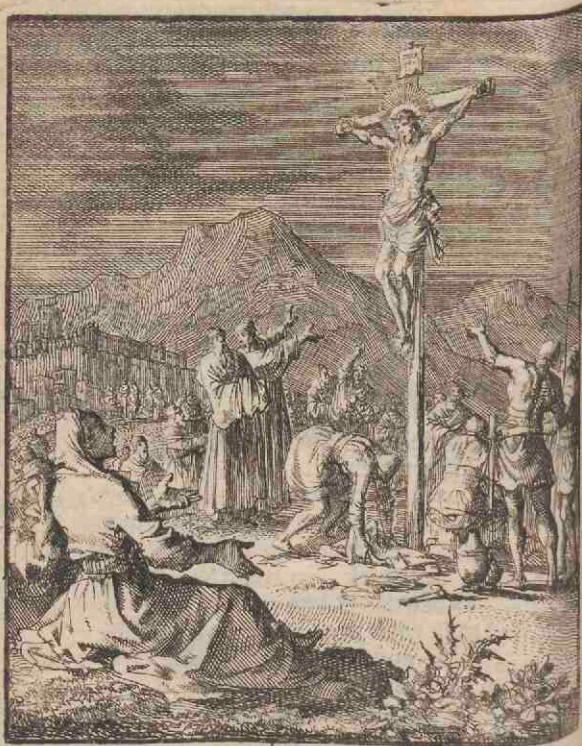
Gy zyt het waard.

10.

Zoo lang ik 's leevens adem fchep,
En myne borft

Beweegd, en ik de lippen rep,

My daar naa dorft.

Hier tuffen hemel in en aarde,
 Hangt Hy die't alles weer herbaarde,
 Na hy ten offer was geflacht,
 En daar toe recht verkreeg en macht.

Op Christus Lijden.

Toon: *Hoe ongelijken lot, &c.*

1.

Zie Jesus Godes Zoon,
 Ons voorbeeld en patroon
 Om na te leeven,
 Den kruis-weg vol ellend,
 Betreden tot den end,
 Daar hy moet sneeven,
 En lijden 't wreed geweld der boose Joden,
 Die hem uit haat en nyt nu sullen dooden.
 Zie hoe hy hare slaagen
 Geduldelyk gaat draagen,
 En als een Lam ter slachtbank hem laat leiden;
 Met Simon van Sireenen,
 Draagd hy sijn kruis selfs heenen (beiden.
 Naar 't Treur-tooneel, daar hem sijn beuls ver-

2.

Alwaar z' hem naakt ontkle'en,
 En spijkeren zijn le'en
 (O! bitter woeden)
 Op dat vervloekte hout.
 O! wat is hy benout!
 Ay sie hem bloeden! (waarden!
 Daar hangt hy nu aan 't Kruis, dien Heer! dien
 Wiens weldoen klonk tot aanhet eind der aarden.
 Sal 't ooge nu niet leeken?
 Ja moet het hart niet breeken,
 Wanneer't aanschouwt sijn droef en bitter lijden,
 En 't fel gemoed der Jooden,

Die hem soo wreed'lijk dooden,
En in zijn leet haar herte noch verblijden.

3

Hoor eens. hoe hem de nijt
Veel schamp're re'en toebijt,
En hoe s' hem haaten:
Maar, ô! dat sy dien Heer
Recht kenden en zijn leer,
Sy fouden 't laten.
Sy spreekten seer verwoed, Is hy Gods Soone?
Soo daal hy af van 't kruis, nu moest hy 't toone:
Met smaad-en laster-woorden
Wil elk dat grouwel-moorden
Noch billijken, daar s' onderling al kijven.
d'Een houd hem voor rechtvaardig,
Een ander straffens waardig:
Maar Jesus, ach! moet vast in smerte blyven.

4.

Waar heeft 'er ooit geweest
Een Man soo door Gods geest
Als hy gedreeven?
Die soo veel trouw vermaan
En wond'ren heeft gedaan
In all' zijn leeven?
Wat leerd' hy vroeg en laat in Salems Tempel
Hoe menigmaal betrad hy zijnen drempel!
Wat was hy vol van reeden
Met vuurige gebeden!
Ja nachten lang bad hy wel op de bergen,
Als hy des daags hem wende
Tot menschen vol ellende.
En holp' al die hem hulp' afquamen vergen.

5.

Och ik sie dat zijn pijn
Haast afgeleen sal zijn.

De Son aan 't treuren,
 Geeft niet de minste blik.
 Het aardrijk beeft uit schrik,
 De rotfen scheuren.
 Kan dit den moed der boofen niet doen koelen?
 En fal het volk daar geen berouw van voelen?
 Dan zijn, dan zijn de Jooden
 Verfteend, ja dood als dooden.
 Dat bloed fal hen en hunne na-geflachten,
 Gewis met volle ftroomen
 Ter wraak eens overkomen,
 Wil God de straf niet eenigfins verfachten.

Jefus aan 't Kruis.

Toon: *Wie van de menfchen, heere, &c.*

1.

Hoor Jefus vol ontfermen,
 Hy bid met open-armen
 Voor 't moordfe boos gefpuis.
 (Daar hy hangt aan het Kruis)
 Die hem als dulle honden
 Dus fel en diep doorwonden,
 In zijne teere leen,
 Hy bloed van top tot teen.

2.

Daar hangt dien overgoeden
 Soo jammerlijk te bloeden.
 En onder 't moorders lot,
 Verlaten van zijn God.

Het is byna fes uuren,
 Hoe lange fal 't noch duuren?
 Ach! wanneer fal de pyn
 Des doods ten einde zijn.

3.

Hoe roept hy tot zijn Vader!
 Ach! Vader kom wat nader,
 Waarom verlaat gy my?
 Ach! sie eens wat ik ly:
 Ik ben een Man vol smerte:
 Hoe klopt, hoe jaagt mijn herte!
 Ik dorst en hygh na 't end,
 Van alle mijn ellend.

4.

Om I'srels saligheeden
 Heb ik altijd gebeden,
 Gebeën uit al mijn kracht:
 Nu is het al volbracht.
 Ach wil mijn geest ontfangen!
 Na u strekt mijn verlangen:
 Mijn geest, dat waardig pand,
 Beveel ik in uw' hand.

5.

Dus eindigt Jesus leeven,
 Sijn geest heeft hy gegeeven
 Ach! bleef die schildery
 My eeuwig, eeuwig by.
 Dat ik nooit door de sonden,
 Meer slag gaf in zijn wonden:
 Dat wens ik dat zijn smert
 Soo diep my tref in 't hert.

6.

En gy mijn ziel moet weeten,
 Dat gy het vlees moet eeten,

Van deese waarde Heer,
 Vergeet dit nimmermeer.
 Zijn bloed moet gy ook drinken,
 En passen op zijn winken:
 Dit is de vaste grond
 Van 't kruis- en bloed-verbond.

Beschrijving van 't Avondmaal des Heeren.

Toon: *O grootheyd van Gods liefde.*

1.

Elk laat de Vreede-vaan nu los en luchtig waaijen,
 En alles wat men segt schijnt daar op uyt te draaijen.

In Synagoog of Kerk, en echter blyft 'er twist,
 Om dat 'er in de grond soo deerlyk word gemist.

2.

En wat is hier de grond? te doen het geen wy leesen
 In Godes heilig Woord, en God oprecht te vreesen,
 Geen menschelijke stem t'erkennen voor een wet,
 Die ons van God in doen en laten is geset.

3.

Ook niemant om verstant te bannen noch te mijden,
 Die God en sijne Soon erkent en durf belijden;
 De wereld en het vlees beid' afgeswooren heeft,
 En uit dat rein geloof oprecht en heilig leeft.

4.

Na 't voorschrift ons verthoont in d'Evangelii-
 bladen,

Wie dese fakkel volgt vind hem op levens paden,
 Die Baaken licht, en staat de valse leer ten trots.
 En in den Jongsten dag onwrikbaar als een rots.

5.
 Staa vast dan die soo staat! en laat u nooit beweegen
 Van deesen vasten grond, de weg tot alle zeegen.
 Laat elk dan op sijn proef aantreden tot dien Dis,
 Daar Jesus ons toe nood, en gastmaal-gever is.

6.
 Want een die hier bestond te nooden, of te weeren,
 Vergreep hem somtijds wel en trad in 't ampt des
 Heeren;

Dus gy, laat gy hem t'recht zijn gasten t'overfien,
 En den onwaardigen de Tafel te verbiên.

7.
 Rust blinde Leiders! rust, van scheiden en van
 schiften,
 Van kemels in te slaan, en muggen uit te siften,
 't Is lang genoeg de zenn' op 's Heeren akkerland
 Gewet, en voor dien oogst: rust dan, ei! rust uw
 hand.

8.
 God heeft de proeve dan den mensche selfs be-
 voolen
 In dit swaarwichtig stuk: komt hy hier in te doolen,
 Hy staat of valt sijn Heer: want God sal hem wel
 sien,
 Hy kan d'ontrouwe knecht in 't herte best bespiên.

9.
 Wie sonder bruilofts-kleed, en met onreine han-
 den,
 En Brood en Kelk aanvat, verwachte straff' en
 schanden
 Te sijner tyd, wanneer de Harten-kenner wil:
 Dies houden wy ons best in dese sake stil.

Set niemant buiten boord,
 Die in den hemel hoord.

't Geluk der waare Communicanten.

Toon: *Wie van de menschen, Heere, &c.*

1.

O! Salig gy genooden,
 Die waardig van dees Brooden
 Eet aan die heil'ge Dis,
 Daar Jesus 't leeven is.
 Gy word hier nu beschonken
 Met sijne liefde-vonken,
 En aan uw' ziel gevoed,
 Met Jesus dierbaar bloed.

2.

Hy hing aan 't Kruis te bloeden,
 Vol striemen van de roeden,
 Ook van de doorne kroon,
 En lee veel spot en hoon.
 Sijn voeten en sijn handen,
 Sijn zijd' en ingewanden,
 Liet hy door eiser en staal,
 Door-wroeten altemaal.

3.

Vyf wonden, die als beeken,
 Van bloed en water leeken,
 Dat langs de galge-boom
 Neervloed' in volle stroom:
 Om in die purp're plassen
 Uw' ziel sneeuw wit te wassen,
 Te wassen uw' gemoed,
 In 't was-bad van sijn bloed.

B 5

Want

4.

Want enkel om uw sonden
 Liet hy hem soo doorwonden,
 Dit leet hy al voor dy,
 En maakten u soo vry.
 Sijn heilig waardig leeven,
 Ging hy dus overgeeven,
 Dat lei hy willig af,
 Toen hy u 't leeven gaf.

5.

Mits hy vol liefde brande,
 Was hy de Offerhande,
 Hoog-Priester, Offeraar,
 Op 't hemels hoog-altaar.
 Veel heil heeft hy verworven,
 Wanneer hy is gestorven,
 Voor 't menschelyk geslacht,
 Wanneer hy 't al volbracht.

6.

Hy is uw' vaste Borge,
 Op hem rust al uw' forge,
 Als gy na zijn bevel,
 Leeft heiliglijk en wel.
 En in het Christelyk lijdén,
 Stantvastig komt te strijdén,
 Als gy dien God en Heer,
 Geeft sijne volle eer.

7.

Doods-kelk hem ingeschonken,
 Heeft hy gans uytgedronken,
 Hoe bitter hy die vond,
 Met hef en al, ten grond'.
 En dit soo diep verneeren
 Bragt hem ten top der eeren,

Ja tot een heerschappy.
Daar niemand heericht als hy.

Eere en lof aan Jesus, voor sijne
groote liefde aan ons beweefsen
door zijn dood.

Toon: *Pfalm 99.*

1.

JEsus Godes Soon,
Wiens verheeven Throon,
Aan Gods rechterhand,
Eeuwig is geplant.
Na gy hemel, aard,
Krachtig hebt herbaard;
Daar u all' die leeven;
d'Eer af moeten geeven.

2.

Want gy sterke Held,
Hebt door uw' geweld,
Duivel, fond, en dood,
Gans van kracht ontbloot,
Als u 't boos gespuis,
Heeft gedood aan 't Kruis,
Daar gy hingt te bloeden,
't Mensdom all' ten goeden.

3.

Dies nu d'Eng'len schaar,
Al te famen haar.

Voor

STICHTELYKE RYMEN.

Voor u, haren Heer,
 Willig buigen neer,
 Ja op uw gebod,
 Als haar Hooft en God,
 Willig met verblijen,
 Alle dienst toewijen.

4.

't Gansche menschedom,
 Valle des alom
 Neer op uw bevel,
 Voor uw voet-schabell',
 Om dat gy uw' bloed,
 Achte niet te goed,
 Voor haar weg te plassen,
 Tot het zielen-waffen,

5.

O! gekruisten Heer!
 Liefdens sucht loop veer,
 Dat gy met uw' bloed,
 's Menschen ziele voed,
 En als offer-lam,
 Haar sond' op u nam:
 Door uw dood is 't leeven,
 Onse ziel gegeven.

6.

Geef nu Jesus, Vorst,
 Dat elks ziele dorst,
 Met een liefde-kracht,
 Die de dood veracht,
 Dat elk met u ly,
 En ter dood toe stry,
 Op dat gy ons 't leeven,
 Mocht voor eeuwig geeven.

Stem: *Psalms 99.*

1.

Kom Heer Jesus, kom,
 Zielen Bruidegom,
 Neemt mijn hert heel in,
 Met uw' hemel-min,
 Op dat ik mijn trouw'
 Onverbreeklijk houw':
 Want mijn uitverkooren,
 'k Heb' u toegeswooren.

2.

En 't berout my niet,
 Dat het is geschiet;
 Maar het moeit my seer,
 Dat ik fulk een Heer,
 Als gy Jesus zyt,
 Niet met alle vlyt,
 Dien' en staadig cere,
 Na uw herts begeere.

3.

Stort uw Geest in my,
 Dat ik los en vry,
 Vliege van der aard,
 Op ten hemel-waard,
 Dat ik al mijn goed,
 En mijn vlees en bloed,
 Voor uw' eer mag geeven,
 Om met u te leeyen.

30 STICHTELYKE RYMEN.

De vroege en wakre Morgenstond
Heeft Goude Roosen in de mond.

Pfalm 90: 14. *Versadigt ons in den morgenstond met uw
goedertierenheyd; soo sullen wy juychen, ende verblyd zijst
in alle onse dagen.*

Morgen-Loffang.

Stem: *Pfalm 84.*

1.

NU 't lieffelijke sonne-licht
 Weer daagen komt in mijn gezicht,
 Dat alles weder doet herleeven,
 En opend mens en vee den mond,
 In dese nieuwe morgenstond,
 Om Gode lof en eer te geven:
 Want yder Schepsel na syn aard;
 Zijn dankbaarheid send hemelwaard.

2.

Dies vind ik my op 't hoogft verplicht
 Om met mijn tong en maatgedigt,
 Mijn levens Heer, en God te prijzen,
 Die my ook heeden deese nacht,
 Als uit den dooden heeft herbracht.
 Waar uit Hy my weer doet verrijzen:
 Hy is mijn licht en leevens straal,
 In wien ik mijnen adem haal.

3.

Sijn Woord, het Evangeli-licht,
 Verhelderd hert en ziels gezicht,
 't Is een lantaaren op myn weegen,
 Een licht en fakkel op myn pad,
 Naa Gods gewyde vreugde-stad,
 Op dat ik nooit sou zyn verleege,
 Maar altyd wand'len in den dag,
 Dat ik my nimmer stooten mag.

4.
 Gelijk den dauw by somertijd,
 Dekt veld en bosschen wijd en zijd,
 En valt met paarlen op de bladen,
 Soo daalt, soo vloed Gods heil'gen Geest
 Op elk, die hem van herten vreeft,
 Met morgen-zegen en genaden,
 Die Hy vernieuwt, uitgiet, en geeft,
 Op al wat hy geschapen heeft.

5.
 't Is om en om vol Godd'lijkheyd,
 Hoe wijd het oog sich ook verspreid:
 d'Aard is vol goedigheid des Heeren:
 Hy, die 't al schiep van eersten af,
 En mens en vee sijn voeder gaf,
 Wil my gewisse wijsheid leeren:
 Want hy is 't licht van alle licht,
 Die aard en hemel heeft gesticht.

6.
 Goedheids fontein, O leevens bron!
 O! allervreugdenrijkste Son,
 O! zalig die u mag genieten,
 En sien uw heilig aangesicht,
 En al de Burgers van dat licht,
 Alwaar des leevens stroomen vlieten,
 En drinken uit des leevens bron,
 En blinken eeuwig als de Son.

Avond-Lied.

Stem: *Al die woond in 's Heemels Throonen.*
Of: *Psalme 77, 86.*

1.

NU de Sonne met haar straalen
Naar gewoont we'er is gaan daalen,
En sich elk ter neder leid,
Tot de rust en slaap bereid,
Moet ik U mijn Heere looven,
U mijn Koning van hier booven,
Met mijn stem door dit gedicht.
U te looven is mijn plicht.

2.

Want gy hebt my, Heer! gegeven
Dit naturelijke leeven,
Door uw' kracht ik my verrep,
En ook heb al wat ik heb;
Daarom wil ik all' mijn leeden
Tot uw' eer en dienst betteeden;
Jaa gelijk een offerhand
Stellen, Heer! in uwe hand.

3.

Laat toch goedig op my daalen
Uwes Geeltes vuur'ge straalen,
Dat ik uw wil kennen mag,
En die klaar sien als den dag.
Ik hoop om de dood noch 't leeven,
Nimmer my ooit af te geeven
Van uw wil of uw gebod,
O! mijn Konink en mijn God.

C

's Nachts

4.

's Nachts in koele soomer-tijden
 Komt Gy 't teer gewas verblijden,
 Met een Heemel-laafenis
 Van dauw-dropjens koel en fris,
 't Valt met paar'len op de blaaden.
 Heer, laat ik van uw genaaden
 Mede werden soo besproeid,
 Dat mijn ziel in deugden groeid.

5.

Sonne der gerchtigheden,
 Blijf niet langer dus beneden,
 Maar wild opgaan in mijn hert,
 Dat mijn ziel verlichtet werd.
 Dan kan ik my recht begeeven
 Tot dat soet inwendig leeven,
 Om met u te worden een,
 Een seer wonderbaar gemeen.

6.

Daarom Heer trek mijn gedachten
 In de still' eensame nachten,
 Dat se vry en onbeswaard,
 Onbelemmerd van de aard
 Tot U stijgen in den hemel,
 By het soet en lief geweemel,
 Dat daar sweefd om uwen Throon
 En om dien van uwen Soon,

7.

Daar die vroome saal'ge zielen
 Neer, by legioenen knielen,
 Voor uw hooge Majesteit,
 Met een diep' eerbiedigheid.
 Daar de wakk're Hemelingen,
 Heilig, heilig, heilig singen

Voor uw Throon en glans en licht,
Leggend' op haar aangezicht.

8.

Woud gy eens mijn geest daar trekken,
O! hoe sou my dat opwekken,
Dan sou sou my deese nacht,
Soeter weesen als ik dacht,
Soeter weesen als de daagen.

O! hoe sou my dat behaagen,
Jaa misschien dat ook mijn tong
Mee in lof en dank ontsprong,

9.

En ik mijne stem sou meng'len
Onder 't singen van de Eng'len,
En na-neuriën haar toon

En mee knielen voor uw Troon:

Doch, ô Heer! kan 't nu niet weesen,
Als het maar mag zijn naa desen,
Dan heb ik mijn 's herten wensch,
En ben een gelukkig Mensch.

10.

Kom ik schielijk dan te sterven,
't Eeuwig leeven sal ik erven,
En zijn in uw Koninkrijk,
U onsterffelijk gelijk.

In uws Soons en uwe namen
Soo vouw' ik mijn handen t' samen,
En leg my gerust ter ne'er
Onder uwe vlerken, Heer!

Twee-spraak van een verliefde ziel.

Stem: *Bewaar my Godt, want ik vertrouw.*

1.

Myn God en Schepper, goede Heer,
 Mijn ziele queeld;
 Uw' vreugde my hoe langs hoe meer
 In 't herte speeld.
 Als ik denk aan uw' groote staat,
 En wie gy bent,
 Dan is mijn vreugde sonder maat
 En sonder end.

2.

Had ik de veeders van de wind
 Tot mijn gerijf,
 Ik gorde die, en dat geswind,
 My om het lijf:
 Soo 'k kon en mogt, 'k vloog met een keer
 Op van der aard,
 Uit liefde tot U, ó mijn Heer!
 Ten hemelwaard',

3.

By U en uwen lieven Soon,
 In 't Heemels-hof,
 Om ook te sitten in sijn Troon
 Vol eer en lof.

Verliefde ziel, hoe dus verblijd?
 Saagt gy uw' Heer,
 Al waar het maar een slipje tijd,
 Gy viel ter ne'er.

4.

Gy viel ter needer in onmagt
 In korten tijd:
 Uw' lieve leeven, hoe geacht,
 Dat waarje quijt.
 Gy kond niet zien Gods glans en licht,
 Dat zich verspreid
 Van zyn afftraalend' aangezicht
 En majesteit.

5.

Hy is des lichts en leevens bron
 Zyn wederschynd
 Doetz' alle blinken als de Zon,
 Die by hem zyn;
 Der Seraphim en Eng'len sank,
 Vol zoet geluid.
 Bromd staadig Godes lof en dank
 Soo krachtig uit,

6.

Dat het al dreund' hoe over-schoon,
 En vast het zy.
 Fa sijnen Diamanten throon.
 Is self niet vry.
 Gy zyt verrukt, verliefde ziel,

C 3

Hoe

Hoe komt het by
 Dat sulc begeeren in u viel?
 Ai! zegt het my.

7.

Hier is verdriet, daar groot vermaak,
 Hier twist, daar rust;
 Van 't een ik vlie, naa 't'a'er ik haak,
 Dat wekt myn lust.
*Maar gy moet hier den weg eerst gaan
 Van alle vlees.*
 Als God wil, 'k wil'er gaaren aan;
 Jaa zonder vrees,

8.

Als ik hem maar ben aangenaam;
 Doch ben ik 't niet,
 Maak my dan goede God bequaam,
 't Quaad uit my wiedz.
 Geef dat ik u volmaakt vertrouw.
 En uwe Wet
 Versta, en staadig onderhouw,
 Heel onbesmet.

9.

Dat ik soo uwe pa'en betree
 Door d'enge poort:
 Ach help my, Heer! dat is myn bee,
 Daar toch op voort!
 Trek met uw' liefde-zeelen my
 Tot uwaard aan,

Soo hard ik veelen kan van dy
Om voort te gaan.

10.

Zyt my toch goediglyk ontrent,
Ter hulpe by.
By nacht, en dag, waar ik my wend,
Als aan myn zy.
Schiet uit uw' liefde-kooker my
Een pyl in 't hart:
Laat my gevoelen Heer! van dy
Die loete smart.

11.

Dat ik mag leggen heel doorwond,
Jaa zoo geraakt,
Dat staadig mynes ziele's mond
Uw' liefde smaakt;
En datse sterker als de dood
In my geplant
Mag zijn, op dat geen kruis, hoe groot,
Breek deese band.

Een hart, vol liefde Gods gestort,
In 't danken altijd komt te kort:
Waarom 't ten hemel in wil dringen,
Om eeuwig daar Gods lof te singen.

40 STICHTELYKE RYMEN.

Een dorstig Hart soekt om en hijgt
Soo lang tot dat het laafnis krijgt.

*Pfalm 42: 2, 3. Gelyk een hart schreeuwt na de waterstroom-
men, alsoo schreeuwt myne ziele tot u, ö God! Myne
ziele dorstet na den levendigen God: wanneer sal ik in-
gaan, ende voor Gods aangesichte verschynen?*

Ziels verlangen na de heerlijkheid
van Jesus.

Stem: *Hemels Oogen.*

1.

O Hoe heerlijk
En begeerlijk
Is de wooning van mijn Heer!
Daar my Jesus,
Daar my Jesus,
Plaats bereid na myn begeer.
O dat ik daar waar,
O dat ik daar waar,
Nooit quam ik op aarde weer.
Nooit quam ik op aarde weer.

2.

Ja de wooning
Van myn Koning,
Is het die in zich bevat
d'Onverderflijk,
d'Onverwelklijk
Rechte welluft, eer en schat.
O! dat ik daar waar,
O! dat ik daar waar,
Dan soo was myn vreugde groot.
Dan soo was myn vreugde groot.

3.

Alle vroomen
Zullen komen
In dat Goddelyk Paleis,
En met Jesus,

En met Jesus,
 Leeven daar tot Goodes prys.
 O! dat ik daar waar,
 O! dat ik daar waar,
 'k Wenste my op aard nooit weer.
 'k Wenste my op aard nooit weer.

4.

Want de aarde,
 Snood in waarde,
 Heeft myn Ziel dikmaal bestreên;
 Maar by Jesus,
 Maar by Jesus,
 Daar so word dat niet geleên.
 O! dat ik daar waar,
 O! dat ik daar waar,
 Dan was ik uit alle stryd.
 Dan was ik uit alle stryd.

5.

Ik verlange
 Om t'ontfangen
 's Leevens-kroon uit Jesus hand;
 Met myn Heere
 Te verkeeren,
 In het Hemels Vaderland.
 O! dat ik daar waar,
 O! dat ik daar waar,
 Dan had ik myn harts begeer.
 Dan had ik myn harts begeer.

6.

Want de Eng'len
 Singend' heng'len
 Voor Gods Troon, 'en glans en ligt:
 Daar zy eeuwig,
 Daar zy eeuwig,

Leeven, en voldoen haar pligt.

O! dat ik daar waar,

O! dat ik daar waar,

Dan was ik in d' eeuw'ge vreugd.

Dan was ik in d' eeuw'ge vreugd.

7.

Eeuwig Weezen,

Mocht ik weezen

By U, en by uwen Zoon;

Daar uw' goedheid,

En uw' soetheid,

Staadig afvloed van uw' troon.

O! mocht ik u zien,

O! mocht ik u zien,

Gy die zyt dat eeuwig licht;

't Al bespieg'lend aangesicht.

Hemel-sucht der Vroome op het bedde der krankheid.

Stem: *Lofzang van Maria.*

1.

IK ben de aarde moe,

Den Heemel lacht my toe,

Nu ik leg op mijn sterven;

Want Godes Hemelryk

Is eeuwig eeuwiglyk

Myn lot, myn deel, myn erven.

2.

Ik heb nu met geduld

My-

44 STICHTELYKE RYMEN.

Myns leevens loop vervuld,
Nu, nu fal ik ontfangen
Des leevens ryke kroon,
Van Jesus Godes Zoon,
Het eind van myn verlangen.

3.
Ach! hoe gloeid my de borst,
Van God'lyk vuur, my dorst
Naa mynen God en Koning:
Wanneer of ik fal zyn
Daar ik zyn foet aanschyn
Sal zien in zyne woning.

4.
't Wit glinst'rend Bruilofts kleed
Leid my daar al gereed,
Om in 's Lams avondmaalen
Te nutten Hemelſpys,
Op Goddelyke wys,
In zyn gewyde zaalen.

5.
Daar 't gantſe Engeldom
Sich leeg'ren fal al-om
Met Goddelyke klanken,
Zoo dat Gods heilig huis
Vervuld werd van 't gedruis
Door 't looven ende danken.

6.
Het is of ik ſchier hoor
Al klinken in myn oor
Het choorgeſang der Eng'len,
Die om Gods gouden troon,
En die van ſynen Zoon
Al ſingend' heenen heng'len.

7

Daar 'k al de vroomen li'en
 Verheer'lykt dan sal zien,
 En eeuwiglyk genieten
 Haar vriendelyk aanschyn,
 En by de Eng'len zyn,
 Daar 's levens stroomen vlieten.

8.

Daar w' onder het beleid
 Van Jesus heen geleid
 In 't sneeuw-wit sullen treden,
 En drinken uit Gods bron,
 En blinken als de Son,
 In aller eeuwigheden.

9.

Alwaar hy eeuwig leeft,
 Die eind' noch aanvang heeft,
 Gods lief'lyk heilig weesen.
 Och! dit is my beloofd,
 En elk die recht geloofd:
 Wie sou dan God niet vreesen!

10.

Wie sou voor synen Soon
 Niet gaarne spot en hoon,
 Om weldoens wille, lyden?
 Daar God hier, op de deugd,
 Ons hart geeft sulken vreugd,
 En eeuw'lyk wil verblyden!

11.

O Jesus! myne vriend,
 U heb ik hier gediend
 En vuurig aangehangen;
 Myn Hemel-Bruidegom,
 Kom nu, ô Jesus! kom,
 En wild myn geest ontfangen.

12. Gy

12.

Gy die soo goedig zyt,
 Gy hebt ons ingewyd
 Gods ryk vol faligheden,
 Jaa door uw eigen bloed,
 De doornen met de voet
 Daar henen plat getreden.

13.

Myn vlees voelt wel ellend,
 Maar my is ook bekend
 Dat u meer quaad quam deeren,
 Daar gy aan 't kruis-hout hingt,
 En gal tot drank ontlingt,
 Rust ik op fachte veeren.

14.

Doch 'k leg en ziele-toog,
 Myn geest die wil om hoog,
 Na U strekt haar verlangen,
 Ach! Jesus goede Heer,
 Vol Majesteit, vol eer,
 Wild nu myn geest ontfangen.

15.

Ik leg en haal en hyg,
 En schier geen adem kryg,
 Laat my uw gunst verwerven.
 Die re'en van, Kom ach Heer!
 Wil my al meer en meer,
 In mynen mond besterven.

16.

Soo 't u belieft tred aan,
 Ach wild myn geest ontfa'en
 Ach wildse toch ontbinden
 Van dit ellendig vleis,
 Dat sy mag gaan op reis
 Om u myn Heer te vinden!

't Koningrijke Gods in de ziele.

Stem: *O! grootheid van Gods liefde, &c.*

1.

Van groot geheimenis en gants verborgen dingen.
Gaa ik, met aandacht, Heer! uw naam ter eeren
zingen;

Die gy aan yder mensch ter wereld niet en geeft,
Dan die sich heel ten dienst u opgeoffert heeft.

2.

Die, die alleen, laat gy uit uwe troostbron drinken,
Die uw beveelen doen, en passen op uw winken,
Daar daald gy troostryk ne'er, in sulker hertenzaal,
En met die vroome ziel houd gy uw Avondmaal.

3.

Gelyk gy's hemels dauw laat vallen op de blaaden,
Soo valt ook op die ziel een reegen van genaaden;
Daar ebd en vloed in 't hert een hoonig-loete vliet:
Soo dat sy op der aard een Paradys geniet.

4.

Dat heeft sy dikmaal meest verschooven in een
Daarf' eenzaam bid en leeft aandachtig in een boek-
je: (hoekje:
(weid't

Daar gaat de geest te feest, daar leeft hy in, en
Sig vet, in eene beemd van suivre vrolykheid.

5.

Een hart hier van doorvoed laat blyde traanen
springen

En biggelen daar heen, wel midden onder 't zingen.
O wonder ding! δ kragt der still' en eed'le deugd!

Dat een verrukte ziel dus traanen schreid van
vreugd.

6.

Het moet een Engel zijn, die dit in hem komt wer-
Of Godes goede Geest, die hem ter deugd wil ster-
ken; (ken,
Waar

Waar van een wereldling het minste niet befind
Want niemand weet hier af, dan die het ondervind.

7.

De wereld vat dit niet, noch waanwys letter-eeter,
Die maar swetst van de deugd, en is sijns zelfs ver-
geeter;

Dit foet geheim is iets daar hy noit toe geraakt,
Maar knabbeld slegts de bast, daar hy noit pit af
smaakt.

8.

Soo wonder werkt gy God in reine vroomen herten,
Die gy gebrooken hebt door uwe liefde-smerten;
Want met uw vinger gy dat hart ter vreugden
roerd,

Soo dat in melody de geest word wech gevoerd.

9.

Dat e'el gemoed bestrooid met Hemel-vreugden
Leid in uw groote liefd' als t'eenemaal verdronken,
Daat proefd der ziele mond een hemel foet ge-
neugt,

Men is 'er soo verblyd, men smelt'er in de vreugd.

10.

Die mensch gaat in en uit, en vind staag soete weide
Ja eeven als of gy en Jesus hem geleide.

En of schoon al de ramp hem hier en daar versend,
Soo gaat gy tog al me'e tot aan des werels end.

11.

En of het al geviel, dat hy 'er quam te sneeven,
Soo sal hy na de dood ter deeg' eerst met U leeven.

Een aards soldaat verliest, raakt hy het leeven quyt,
Een Christen overwind, als hy ter dood toe strydt.

12.

Hy heeft de keursteen, daar een naam staat opge-
schreven,

Die niemant kend als hy, aan wien se word gege-
ven, t Ger

- 't Geweeten, onbewust van quaad, waar op hy
roemt,
Dat spreekt in lyden vry, schoon al de wereld
13. (doemt.
Waar 't hertgeheim niet is bewust van quaade ran-
ken,
Daar kan men, schoon in nood, U looven, pryfen,
danken.
Als gy in lydens uur een troostvloed giet in 't hert,
Dan word pijn haast geen pijn en lijden kleine
14. (smert.
Dat heeft men wel gesien in veele Martelaaren, (ren;
Die midden in den druk daar door vol vreugde waa-
Op 't puntje van de dood, soo is het wel geschied.
Dat hier en elders een in 't vuur song noch een lied.
15. (zeegen
Den Henker kond daar door somwijl sien dat Gods
Die menschen had bestort, en vluchte wech, ver-
leegen,
Verliet het moorders ampt, was met berouw door-
boord, (soort.
En voegden hem by 't volk, by 't volkje van die
16. (Hooven
Die fell en wreede beul, die Ann'ken uit den
Met aard' heeft overdekt, bedolven en bedooven,
Die is 't alsoo gegaan; hy, van een felle beul, (heul.
Veranderd' in een schaap, en socht by vroomen
17.
Ook heeft hy tot sijn schand en tot uw' eer beleeden,
Dat hy noch, eer hy d'aard' ging op haar lichaam
Sag dese Mart'lares in haar lief aangesicht (treeden,
Dat schoon en helder blonk, gelijk als 't Sonne-
18. (licht.
Der Martelaaren bloed was toen het zaad der ker-
ken :
In haare brieven kan m' uw geest en kragt bemer-
ken: D Den

50 STICHTELYKE RYMEN.

Den oly komt geparft, kruid ruikt beft als men
't wrijft,

Soo is 't in lijden ook, als gy met hulpe stijft.

19.

Daar door men kan bestaan ondoenelijke dingen,
Jaa muuren hemel-hoog daar kan men overspringen,
Geen berg is ooit te hoog, geen dal is hem te diep,
Als gy maar, God! hem helpt, gy God! die alles

20.

(fchiep.

Dat eedelhoedig hert, gehart tot fwaare weegen,
Steund op uw hulp, daar van gy hem nooit laet
verleegen,

(loofd.

Daar op foo is hy koen, want gy hem hebt be-
Te houden, hoe het gaat, de handen booven

21.

(t'hoofd.

Hy is fomwijl verrukt van vreugd gelijk verleegen,
In uw' liefde verliefd, als hy gaat overweegen,
Wie dat hy nu al is, en naamaals worden fal,
Blijft hy maar in de deugd, en onder 't faalig tal.

22.

(ten.

Als hy daar recht op peinfd kan hy fich foo vergee-
Dat hy fomwijlen denkt om drinken noch om eeten.
't Geen dat hy tijdlijks doet, doet hy als in paffant,
Want hy naa U fijn God gelijk in liefde brand.

23.

Sijn hert is by fijn fchat, by U en 't foet geweemel,
Hy woond hier wel op aard', maar leefd als in den
hemel,

Om dat hy droppels-wijs uw goedheids foetheid
fmaakt,

Soo gaat hy hier fijn weg, als die geen aarde raakt.

24.

(geeven

O! gymijn Heer en God! gy wild graag goedig
Gevoel ook by 't geloof, die na uw wille leeven.

Indien 't hier foo foet is, hoe goed en foet wilt zijn,

Daar m' eeuwigh sal sien uw vrendelijk aan-
fchijn.

Toon:

Toon: *Wie van de menschen, Heer?*

I.

Die boven 't zinnlijk leeven'
Sijn geest heeft opgeheeven,
En 't ondermaanse stof
Schud van sijn voeten of,
Schouwt door bespiegelingen
De Goddelijke dingen!
Die is 't die 't beste heeft,
Dat God op aarde geeft.

2.

Hy heeft veel grooter schatten,
Als d'aard' in sig kan vatten,
De glans en 't godlijk licht
Beschittert sijn gesicht:
Dies vind hy hem (met reeden)
Verblijd, en wel te vreden,
En is altijd vernoegt
In 't geen God hem toevoegt.

3.

Hy leid een Enochs leeven,
Door Godes Geest gedreeven,
En wandelt met sijn God,
Al houd men hem voor sot,
Als hem rampspoeden drukken,
En duifend ongelakken!
't Is God die hem beheerd,
Die quaad in goed verkeerd.

Een Christen in zijn Kamer beschimpt
van een Burgerlijk Mensch,

*Hoe iemand naader is by God,
Hoe meer de Weereld hem bespot.*

Stem: *O grootheyd van Gods liefde!*

1.

Hier sit ik in de stilt', in aandacht opgetoogen,
En sie haast alle ding met mijnes harten-oogen,
Hoe 't in den hemel is, en op de aarde gaat,
En denk en peyns ook op mijn' kleyn' en groote
staat.

Phil. 3: 20. Col. 3: 1, 2, 3.

2.

'k Reis d'aard en hemel door, geswind met mijn ge-
dachten,
Of ik gedraagen wierd op Serafijne schachten,
En wandel met mijn geest geheim en soo geswind,
Als had ik onder my de veders van de wind.

3.

En nogtans sit ik hier in stilte by de boeken,
Daar ik de smalle weg ten hemel tracht te soeken;
Ik loop de blad'ren door van Gods geschreve mond,
En lees zijn wyse reën in 't Oud en Nieuw Verbond.

Matth. 7: 13, 14. Luc. 13, 24.

4.

'k Hoor Jesus Godes Soon hier op de bergen preken,
'k Hoor al de Mannen Gods met hemel-tongen
spreken:

De geen die 't my beliest die brengt zijn reden voort;
En als ik wil swijgt elk, en niemand is gestoort.

Matth. 5: 6, 7. Act. 2: 4. &c.

5.

Het zy by nacht of dag, vraag ik slegts de Propheten,

54 STICHTELYKE RYMEN.

Alis't een God geheim ik kom 't door haar te weeten;

't Zy Moses, Salomon, of David met zijn luyt,
Wanneer ik die beweeg soo geeft sy soet geluyt.

6.

En ben ik maar een lied gefint met hem te fingen,
Veel stof tot Godes lof komt van zijn harp affpringen;

't Is of der Eng'len fang en hemel-melody,
Vereenigt met hun ftem, daar sweeven om en by.

Pfalm 95: 1. &c.

7.

Dit hemel-soet accoort my 't hart soo kan ontfonten,

Dat ik door liefde Gods word in den Geest beschon-
Als ik spreek met myn God door loffang en gebeên,
De Eng'len menigmaal daar om my heng'len heen.

Pfalm 34: 8. en 36: 9. Hebr. 1: 14. Apoc. 5: 8. en 8: 3.

8.

't Gebed heeft groote kragt, het regt Godsdienstig
smeeken.

O! dat kan Godes hart, de lugt en wolken breeken.
Wie na den Hemel toe zijn ziel-gebeden schiet,
Weer van den Hemel af veel troost en gunst geniet.

9.

Hou ftijl myn pen, hou ftijl, wie komt myn rust hier
tooren,

Een Wereldling? o ja! hy kan myn reên niet hooren:
My dunkt hy binnens monds my fchamp're reên
toebyt,

Daarom myn pen hou ftijl; laat hooren zijn verwyt-
(ren?)

10.

Wat wonderlyker taal klinkt my hier in myn oor-
Dit is een feldfaam ding dat my hier komt tevooren:
Dat een die bid en leeft in eenfaamheid, altyd
Kan wesen soo verheugd, soo innerlyk verblyd.

11 Maar

11.

(zeggen!

Maar ik geef geen geloof aan 't geen ik hem hoor
 En sijne reën sal ik in 't korte wederleggen:
 Want ik de Bijbel, ook het een en 't selve boek,
 Wel eer geleesen heb in d'een of d'andre hoek.

1 Cor. 2: 12.

12.

En ook wel een gebed gevoegt by 't eenzaam leesen
 Maar 't was vol naarigheid. Nu houd ik 't voor be-
 weesen,

Ik houd niet van dat doen, dat bidden, dat gesteens
 't Is my te droevig werk. Ik, ik ga elders heen.

13.

Ik gaa of op de Jagt, of in myn Boomgaard snoeijen,
 En, om myn tydverdrijf, het onkruid uit te roeijen,
 En maak of kluts'er wat tot nuttelyk geryf:
 Maar deese Man sijn doen heeft niet met al om't lyf.

14.

(ven

Of gaa met groote lust myn Winst-ploeg snedig dry-
 En schryf op myn Comtoor, en tel myn harde schy-
 ven

Met een gerust gemoed, en ben seer wel te vreën
 In dit myn naarstig doen: want soo doet ieder een.

15.

Als dit de weg soud zyn om in Gods ryk te komen,
 Het doen van dese Man, dan zynder weinig vroom-
 men.

Maar dat geloof ik niet: Ik meen op ligter wys
 Te komen in Gods ryk, in 't Hemels Paradys.

16.

Want God de Heer is goed, vol Vaderlyk meedoo-
 gen,

En soo dat niet en is, dan zyn 'er veel bedroogen:
 Maar ligt dat dese Man een groote tegenheid

In myne reden heeft: 'k Wil hooren wat hy seid.

56 STICHTELYKE RYMEN.

17. (ren,
 Dat raadje wel myn Vriend, 't is my een last te hoo-
 Dat gy met sulken reën myn rust hier komt verftoo-
 ren.

Maar soo myn antwoord u tot nuttigheid gedyd,
 Soo acht ik dit verlet voor geen verlooren tyd.

18.
 Dat gy geen soetigheyd vind in myn heyl'ge saaken,
 Is om dat gy in 't aardich te veel u wilt vermaaken:
 Dit most gy snoeijen af, en gaan by arme Liën
 Uw geld en tyd besteën, en na haar nooden sien.

Jacob. 1: 27. Prov. 19: 17.

19. (sen,
 En maken soo uw Tuin van Weeuw en arme Wee-
 Als gy in eenzaamheid dan bidden ging en leesfen.
 Soo soud een vreugden-vloed van traanen bigg'len
 heen,

Uit uw verandert hart, dat nuis als een steen.

Pfal. 112: 9.

20. (roeijen,
 Maar gy gaat op het Land, met planten en uit-
 Gelyk een Lanterfant, uw' geld en tyd verknoeijen.
 O gy! die uwe Hof van 't weelig hout besnoeit,
 Laat toe dat in uw hart het weelig hout opgroeit.

21. (ren,
 Uw' stomme pop hoord' u, 't geen ik u seg, te lee-
 En al uw' ydelheid daar gy by wilt verkeeren:
 Want als gy gaat ter Jagt, en om een maag'ren haas
 Een vetten ruïn af jaagt, dat's immers al te dwaas.

Prov. 6: 6. Job 1: 10, 11.

22.
 Soo gy u niet bekeert, gelyk uw' schoone Blommen
 Verstuiven in uw' Hof, soo sult gy selfs omkomen:
 Want

Want gy weet uit uw' tuin het onkruid wel te wiën,
En in u eigen hart kund gy geen onkruid zien.

Pfalm 112: 10,

23. (ven,

Gy kond met groote lust uw winst-ploeg sneedig dry-
En schryven op 't Kantoor, en ramm'len in uw schy-
ven;

Maar om de Heer uw God te dienen zyt gy dood.
O! arme ryke-man, die dwaasheid is te groot.

24. (naaden.

't Is groot bedrog dat gy noch steunt op Gods ge-
Want gy met ydelheid en sonden zyt belaadend,
En noch hoopt gy al mee te koomen in Gods ryk,
Maar op een lichter wys als ik of myns gelyk.

25. (gen.

Want andersins, segt gy, dan zyn 'er veel bedroo-
Wel vriend ik sie u aan met innerlyk medoogen:
't Is waar, de Heer is goet, die hem ter dood toe-
diend,

Den quaaden is hy quaad: vat dit, ô lieve vriend!

Rom. 11: 22.

26.

Ik dien als op een nicuw (op hoop of 't noch mogt
lukken)

Myn pen te scherpen, om u dit wel in te drukken.
Dat der godloosen tal sal zyn in 't eeuwig wee,
Soo menig en foo veel als 't zant leid aan de zee.

Apoc. 20: 8. Luc. 13: 28, en 16: 23, &c.

27.

Daar 't bitterlyk geweest en 't wringen met de han-
Haar dan niet helpen sal, noch 't knarsen met de tan-
den.

In dit swaar ongeval sa! dan die goede God, (spot.
Met die hem nu niet vreesst, eens dryven ook den

Pfalm 2: 4. Prov. 1: 24, 25, 26, &c.

28.

Doe door de Sonde-vloed al 't Menschdom is ver-
dronken, (ken

Op acht na, die in d'Ark het leeven wierd geschon
Al wat daar buiten bleef, soo wel van mensch als vee,
Dat dronk sijn eigen dood in aller zee en zee.

Gen. 7: 28. &c.

29.

Toen Sodom en Gomor en d'omgelegen landen
Van God wierd omgekeert, die 't yslyk dee ver-
branden: (geret,

Drie Menschen daar maar uit van d'Eng'len zyn
En d'and'ren altemaal door hemels vier verplet.

Gen. 19: 24.

30.

Israëls leger groot ses hondert duisent zielen,
Die in de wildernis al t'saam ter neder vielen:
Een Caleb vol geloof, een Josua daar van
Maar zyn gekoomen in het land van Canaan.

Exod. 12: 37. Num. 25: 65.

31.

En onder 't Nieuw Verbond, gaat Jesus onse Heere
Van een seer smalle weg en enge poort ons leeren,
Dat die ten hemel leid, die schier geen mensch en
vind,

Maar loopen die voorby, als waren se mol-blind.

Matth. 7: 13, 14.

32.

Maar wat mag zyn 't belet? Het kruiffen en het doo- (den
Van onse aardse leën, dat God ons heeft geboden;
Dat smalle pad te treën daar wil toch niemand aan,
Niet door die enge poort ten leeven in kan gaan.

1 Joh. 2: 6.

33.

Wat dunkt u nu myn vrind? ik bid u, 't geen ik zegge,
 Wild in de vreesse Gods ten rechten overleggen,
 Laat 't werken op u hart. En laat my hier in vree,
 Want ik hier dag'lyks bid voor u en and'ren mee.

34.

Ach! Vader, zie die Mensch doch aan met mede-
 doogen,
 Myn God! soo 't wesen kan, ach oopen hem de
 oogen:

Ik wenste dat hy had een rein en goed gewest,
 En dat het swaard uws Woords syn hart in stukken

35.

(sneet.
 Dat syn dood-sieke hart: vol stank en etter-wonden,
 Door een opregte boet ter deeg mogt zyn verbonden:

Tref hem en syns gelyk, soodanig met uw' roê:
 Dat doch het blinde volk hun oogen oopen doe:

36.

Van 's werels dolligheid ontoovert haar de sinnen,
 Dat sy het hemelf' goed en 't aardse niet beminnen.
 Myn Vader, dan sal ik met haar zyn seer verblyd,
 En looven uwen Naam in eindeloofse tyd.

Op 't bovenstaande.

Die syn celle wel bewaart,
 En met syn God regt is gepaart,
 Heeft hier een hemel op de aard.

Den goddeloofen is de cell'
 En d'eenzaamheid een groot gequel,
 Ja schuuwt en vlied die als een hell'.

Hoe mag dat zyn, dat eene saak
 d' Een smert aandoet, en d'aâr vermaak?
 't is d' ongelyke trek en smaak.

60 STICHTELYKE RYMEN.

Stil en eenzaam Boek-vertrek,
 Met uw deurtje digt in slot,
 Ach hoe nut voor 't saam-gesprek,
 Zyt gy tussen 't hart en God.

Op 't bovenstaande.

Wat zyn die saaken waar en waard,
 Jaa waarder als de heele aard!
 Wel hem! die dit verstaat en doet,
 En smaakt haar vrugt in syn gemoed.
 Die d'aandacht krygt en wel bewaard,
 Heeft hier een hemel op der aard.
 Leefd vreugdig, selfs in diepen nood,
 En proefd mischien wel Eng'len brood.
 Haar soete rust, haar diepe vree
 Is een oneindelyke zee:
 Die daar in raakt soo verr' verzeild,
 Dat hy nooit diept' of grond en peild;
 Maar raakt hoe langs hoe meer van land,
 Tot dat hy in den Hemel strand.

Op 't bovenstaande.

Toon: *Geswinde Boode van de Min.*

I.
Het nieuw Jerusaleem, geboud
 Van sneeuw-witte steen,
 En daar de straten zyn van goud,
 Daar men ziet doorheen,
 In die stad
 Is syn schat,
 Ja syn God

Is sijn lot
En deel.

O die ziel! wat heeftse veel!
't Goddelijk gefang
Toef haar al te lang,
Dat in 's hemels choor.
Klinkt en dringt door hart en oor,

2.

De daagen hem als jaaren zijn,
Soo verlangd die Mensch
Na 't soet geniet van Gods aanschijn,
Dat is al sijn wensch;
Daar de Troon
Van Gods Soon,
't Witte kleed
Leid gereed:
O my!

Al die hemelf' melody
Staat na hem en wacht,
Die hem soo toelacht,
Dat hy sonder schroom,
Roept, ô Heere Jesus! koom.

Des Hemels heerlijkheid.

Stem: *O Kersnacht!*

1.

Kom Seraphim en Eng'len klanken,
Help ons, om eeuwig God te danken,
En Jesus Godes liefste Soon!
Voor sulc geluk en rijke saaken,
Daar stof en as toe kan geraaken:
Dat eer verdiend' een helse loon.

2.

In plaats van dien by God te weesen,
 Bevrijd van strijd, van kruis, en vreesen,
 En altijd, altyd eeven rijk;
 Waar druk noch armoe' kan ontmoeten,
 En 't goud getreeden word met voeten,
 Gelijk m' hier doet den aardsen slijk.

3.

Al syn' en Godes lieve vrenden
 Vergod'lykt daar by een te vinden
 In Abrahams behouden schoot;
 Van aansicht tot in 't herte binnen
 Malkander door en door te minnen,
 Van al wat liefde breekt ontbloot.

4.

Met kroon en palm te seegenpraalen,
 Te spreken Gods en Eng'len taalen,
 Met glinst'rend witte zy bekleed,
 En als gemeste kalvren springen,
 Van vreugd te lachen, juichen, singen,
 Onaangeroord van 't minste leed.

5.

Met d'Engelschaar, soo machtig' Heeren,
 Als broe'rs gemeensaam te verkeeren,
 Deelachtig een en 't selve goed;
 Een vreugd, geneugd, staag jeugdig leeven,
 Als geesten, vlug, geswind te sweeven,
 Ontlast van 't groove vlees en bloed.

6.

Met Jesus self, die in Gods saalen
 Syn lieve vrienden sal onthaalen,
 En setten' al te saamen aan
 De taafel, daar hy haar sal schenken
 Des hemels wyn, met weelde drenken,
 En selfs omgord ten dienste staan.

Daar

7.

Daar elk gelyk een fon fal ftraalen,
Doorglanfig in die bruilofts-maalen,
Vol vreugd, foo veel hy veelen mag,
In foet gejuich, en lieflyk fpeelen,
Welks duurfaamheid nooit fal verveelen,
Maar duifend jaar zyn als een dag.

8.

Ja God, die haar met eer fal kroonen,
En al fyn heerlykheid vertoonen,
Syn wonderlyke Majesteit,
Die 't Al in Al is; en fal maaken,
Dat' hem gelyk zyn in veel faaken,
Als heerlyk- en onfterf'lykheid.

9.

Dat Eenig alvernoegend' Wefen
Te fien, ja zelfs gelyk te wefen,
Daar me'e altoos vereend, en dan
Daar uit een heilgenot te fmaaken,
Van ons vernuft nooit aan te raaken,
Daar niemand iets toe wenfchen kan.

10.

Volmaakt'lyk alles te genieten,
Wat van die Heilbron af komt vlieten,
En van God meededeelbaar is;
Doorftraakt, beftroomd met dat genoegen
En volle vreugd, aan alle boegen,
Dat in God felf gehuisveft is.

11.

Ai my! dien overschoonen Hemel,
Daar 't altyd krield van foet gewemel,
En fchaaterd van Gods lof-geluid.
Hoe 't was, kon Gods gefand niet feggen,
Hoe fouden wy 't dan overleggen?
Ik ben, ik ben, ik ben d'er uit.

't Ge-

't Geluk der Vroomen.

Stem: *O Kersnacht! &c.*

1.

O Wat een overgroote seegen!
 O wat een heil is ons verkreegen,
 Myn lieve Broeders in den Heer?
 Dat God nu is onf' lieve Vader.
 Onf' herder, hoeder en weldader:
 Doch dit sal blyken noch veel meer,

2.

Wanneer onf' Heer komt op de wolken,
 Om voor syn rechtstoel alle volken
 Te daagen, sonder onderscheid,
 En vellen een rechtvaardig oordeel,
 Waar op dat sijne Bruid ten voordeel
 Een stoet ter intree word bereid,

3.

De wolken als tot koets en paarden,
 Om snel geswind in voller vaarden
 Gerukt by hem tot in de lucht,
 Met 's Hemels heir daar heen te sweeven,
 En trekken soo naa 't eeuwig leeven;
 T'wyl 't aardryk treurd en bange sucht.

4.

Waer op dan God de grootste Kooning
 Ons sal ontfangen in sijn wooning;
 Ons Vader, aller Heeren Heer,
 Van ver self tot ons komen naad'ren.
 Den vreugden-bron haar volle aad'ren
 Opdoen, en op ons klaat'ren ne'er.

5. Ons

5.

Ons, met een innerlyk verlangen,
 Als Jesus lieve Bruid ontfangen;
 En wy hem eeuw'lyk welkoom zyn;
 Vol vriendschap, liefd' en meededoogen,
 De traanen van ons aanschyn droogen,
 En schenken ons syn troostelwyn.

6.

Alwaar Gods kind'ren, alle vroomen,
 Die'r ooit geweest zyn, sullen koomen
 In d' onbepaalden ommekring,
 Daar w' onse stem met haare meng'len,
 Soo dat 'er 't koor der sal'ge Eng'len
 Af dreund en 's hemels foldering.

7.

Wie kan 't geluk naa waard' ontvouwen!
 Van 't heerlyk aanschyn Gods t' aanschouwen;
 Daar aard en lucht wel eer voor vlood,
 Diens Majesteit geeft sulken luister,
 Dat 't sonne-licht daar by is duister,
 En 't staag der Eng'len ziel vervrood?

8.

Den Hemel met syn schatten erven,
 En nimmermeer te kunnen sterven,
 God zelfs te sien gelyk hy is:
 Hem dan tot lieve kinders wesen,
 En al syn goed'ren ons mits desen
 Te krygen tot een erffenis:

9.

Met altyd-even-frisse jeugde
 En onbevlekkelyke vreugde,
 In Gods palais en goude saal
 Te leeven soo als konings soonen:
 Myn tonge voor soo hooge toonen
 Verstomd, en weigerd klank en taal.

E

De

66 STICHTELYKE RYMEN.

De waare liefde werkt
Haar eeven-mensch te nut,
Waar toe Gods hand haar sterkt,
Die nooit word uitgeput.

LUC. 14: 13. *Wanneer gy een maalyd sult houden, &c*

Welkoom-Lied.

Stem: *O! grootheid van Gods liefde, &c.*

1. (bloede,
Wees welkom soete schaar! van Koninglyken
Want U hangt booven 't hoofd al 's Hemels ry-
ke goeden.

Gy zyt my aangenaam. Wees welkom, seg ik we'er,
Myn broeders altesaam en susters in den Heer.

2. (ven,
Al word gy nu verdrukt, van elk veracht, verschoo-
Den Weereld tot een spot, den moedwil tot een
roove; (smaad:

Uw vrienden tot een hoon, uw maagschap tot een
Ik hebb', ik heb u lief om uwen saal'gen staat.

3.
Waar sal ik uwe staat naa waarde by gelyken,
Mits gy draagd in 't gemoed al fulke Koningryken,
Dat Princen, Koningen, ja Keisers groot in schyn,
Daar by maar slaaven, ja maar aardsehe mollen zyn.

4.
Uw broeder die is Heer van hemel en van aarde,
Daar d' aardse vorsten t'saam by zyn van geender
waarde.

Sie, sie uw afkomst, sie, ô gansch vergoode schaar!
Soo elk een Christen is soo is dit seker waar.

5. (sinden,
Dees hoog verheeven staat der waare deugds ge-
(Men soekse daar men wil) is nergens meer te
vinden, (maat,

Dan daar men klein en rein stip leefd naa Christus
In deese kleinigheid leit deese groote staat.

68 STICHTELYKE RYMEN.

6.

(gen;

Och Vrienden! dat's de faak, hier is 't al in gelee-
 Doch of wy al foo zyn, staat ons nut' overweegen;
 Hier geld geen praat maar daad, geen schyn maar
 't waare zyn,

Daar waan het oog verblind, schuld seker ziels

7.

(fenyn.

Die hier befoedeld is met sondens vuile smetten,
 Sal Jesus aan syn dis ter maaltyd nimmer setten.
 Die by hem koomen sal in 't eeuwig saalig ryk,
 Moet hier in heiligheid hem weesen eerst gelyk.

8.

(ren.

Hier werd het eeuwig goed gewonnen of verloor
 Och! die het niet verkrygt waar beter nooit ge-
 booren.

(vaard,

Laat ons door d'enge poort dan dringen met der
 En door het kruis naa huis. De faak is 't dubbeld

9.

(waard.

Is't hier te weesen soet ter maaltyd by de vroomen?
 Wat vreugd en melody sal ons dan overstromen
 Ter bruiloft van het Lam, in 't nieuw Jerusaleem?
 Daar is de vreugd volmaakt en 't singen heeft 'er

10.

(klem.

Het rym wierd ongerymd, woud ik in dicht af-
 maalen

De kroon en troon en al't geen is in's hemels saalen,
 Den vroomen toebereid, waar voor myn dicht
 blyft dicht;

Want 't onvolmaakt, 't volmaakt nooit brengen

11.

(kan in 't licht.

Soo hoog loopt dit geluk, onmoog'lyk uit te spree-
 ken,

En die 't sich onderwind blyft in 't begin al steeken.
 Ondoenelyke faak! die niemand vat of fiet,

Voor dat men s' in der daad en waarheid eens
 geniet.

12. Jaa

12.

Jaa dan soo fal men 't sien, ô! waarde lieve vrienden,
 Als gy ons en wy u onsterff'lyk fullen vinden
 In Godes Koningryk, met palmen in de hand,
 En witte kleet'ren aan in 't eeuwig Vaderland.

13.

Ik sie ons overstort van Godes milde zeegen; (gen.
 Maar vind om waardig dank-bewijs my nu verlee-
 Myn hand is van de penn', myn keel van singen moê,
 Ik ende sonder end, en sluit mijn rijmtje toe.

Op 't bovenstaande.

Loffang der Genooden.

Stem: *O grootheyd van Gods liefde, &c.*

1.

Wel overgoede God! springbron en liefden-aader,
 Gy aller Heeren Heer, maar onse goede Vaader,
 Wy senden onse stem in lof tot U om hoog,
 Door 's Hemels wolken heen, en blauw gecierde

2.

Uw wijd beruchten Naam moet lof op lof toestroom-
 men,
 Van ons en d'Eng'len schaar en alle waare vroomen:
 Om dat gy maaken wild (Heer!) in uw saalig rijk,
 Ons U en uwen Soon onsterffelyk gelyk.

3.

Daar Jesus ons en all' syn vrienden heeft beschei-
 den,
 En des is voorgegaan, om plaatse te bereiden.
 Hy heeft het toegeseid, beloofst met eigen stem,
 Dat hy we'er koomen sal en neemen ons tot hem.

E 3

4. In

2.

Want daar maar twee te saam
 Vergaard zyn in uw Naam,
 Wilt gy in 't midden weesen;
 Daal ne'er dan met uw Geest,
 Hou in ons zielen feest,
 Kom Jesus, nooit volpreesen!

3.

Gy zyt des leevens bron,
 Die klaar' en held're son,
 Die ons soo kan verlichten,
 Dat wy door goede reën
 En vuurige gebe'en
 Malkander kunnen stichten.

4.

Dat w' in gemaatigheid
 En met goed onderscheid,
 Bestrafpen de gebreken,
 Dat eens het steenig hert
 Ter tucht gebrooken wert,
 Van die in sonden steeken.

5.

Ach! oopen onse mond,
 Dat wy van uw verbond
 Ook, Heer, soodanig spreekken,
 Dat daar door ons gemoed
 In lust na 't eeuwig goed
 Op nieuws mag zyn ontsteeken.

6.

Stort, Jesus goedertier!
 Ons hert vol God'lyk vier,
 Laat d'Englen ons omringen,
 En door de wolken heen,
 Als reukwerk ons' gebe'en
 En lofsang voor U brengen.

TWEEDE DEEL.

Stand van een Sondaar.

Toon: *Dees groote woorden sprak &c.*

1.

Ach! ach! ik sondig mensch, van 't quaad ter dood
 gewond,
 Gehuysvest in mijn hart, gewortelt in mijn grond,
 Vertaait door quâ gewoont', en pleegen van het
 quaad,
 Dat laas! van dag tot dag van quaad tot erger gaat;
 Dat pijnlijk boesem-vuur, dat knaagende geweeet
 Verkondigt my staag aan een alderschriklijkst leet.

2.

Die pijnbank en die beul die gaan my altijd na,
 't Zy waar ik loop of ren, 't zy waar ik sit of staa,
 Die adder die ik voê, die kronkelende slang,
 Die in mijn boesem steekt, die maak'et my soo bang.
 't Is schand' en schadelijk te voeden 't geen men
 haat,
 Van sonden vol te zijn, en nimmermeer verfaad.

3.

Want oly bluft geen vuur, sout-water lescht geen
 (dorft,
 Maar wringt en bijt, ja brand als kanker in de borst.
 Ach! ik elendige, ik overtree de Wet,
 Die my en van natuur en van God is geset.
 De wet is goed nochtans voor diese wett'lijk doet,
 Maar ik rampsalig', ik, ik tree se met de voet.

Ook

4.

Ook d'eenzaamheid ontdekt al mijn gedaane quaad
 Met groot verwijt: des soek ik staag een mede-maat,
 Die eeven is als ik, die mikt na 't selve wit,
 Wellust des vleesch genaamt, die diep in 't harte sit;
 Dies zyn wy veel by een, en dryven daar den spot
 Met al wie deugden liefst, met Godsdienst en met
 God.

Dus sie ik dat ik ben een gansch lyf-eige slaaf,
 De sonden toe-gewyd met al myn goed en haaf,
 Die diep gevangen leid, gekluistert en geboeit,
 Daar waan en ongeloof ook dapper onder roeit.
 Dies ben ik seer benauwt, en roep gansch overluyt,
 Ach! ik elendig mensch, wie red, wie red m'er uit?

Antw.

6.

't Is Jesus Godes Soon, die kan u aan 't gemoed
 Wel sneeuw-wit wassen in syn edel, dierbaar bloed,
 Hy sal seer vriendelyk met syne sterke hand
 De kluijsters maken los en breeken boei en band,
 Als gy laat alle quaad, en doet 't bekende goed:
 Dit is het eenig een 't geen dat 'er welen moet.

Die vergeefs met Esau schreid,
 Doet verlooren arrebeid;
 Maar die 't quaad bekent en laat,
 Is in een behouden staat.

STICHTELYKE RYMEN.

Wech aarde! ik fucht na boven toe,
 'k Ben uw geylei tot walgens moê,
 En voor uw' Vorst ook niet vervaard:
 Terwyl een sterker my bewaard.

1 Joh. 5: 18. *Wy weten, dat een iegelijk, die uit God &c.*

Op de foo onverwachte doch feer gewenfte verandering ten goede
van J. D. V.

Toon: *Die door des werelds woefte baaren, &c.*

1.
Wel waarde Vriend, heeft u Gods vinger
Getroffen in uw' ingewand?
Heeft David u met zijne flinger
Soo neêr-geflagen in het zand?

2.
Of is een Steen gansch sonder handen,
Geworpen, die u dus verplet,
Dat gy van uwe dwaal-verftanden
Soo t'eenemaal zyt omgefet.

3.
Denk vry, myn Vriend, dit heeft fijn reeden,
't Is God, 't is God, die voor u waakt,
Het is fijn ftemme, die noch heeden
Soo diep u in het harte raakt.

4.
In 't goed beginsel wel volherden,
De hand geflaagen aan de ploeg,
Sal 't werk u wel doen magtig werden,
Daar toe is dubbel kans genoeg.

5.
Houd u maar op de rechte weegen,
Gewis gy fult dan in 't gemoed
Gevoelen Godes milde zeegen,
Die graag de graage ziele voed.

6.

Veel heil is u van God beschooren,
 Soo gy als een lyf-eigen knecht
 Uw' oor' en harte laat doorbooren,
 En vast blyft in sijn dienst gehecht.

7.

Ik ben verblyd met d'Eng'len-schaaren
 En menig vroomen, waarde Vrind,
 Om dat gy d'ydelheid laat vaaren.
 En tot het Hemels zyt gesint.

8.

Het sondig leeven is vol wroeging,
 Vol bitt're knaaging in het hert,
 Het heilig leeven vol vernoeging,
 Die staag al meer en grooter werd.

9.

Want dit zyn Jesus eige reeden,
 Myn jok is foet, myn last is licht,
 Voor die sijn ziel besit in vreedem,
 En 't eeuwig goed heeft in 't gesicht.

10.

Gy sult van God veel meer verwerven,
 Als u de wereld immers gaf,
 Ja leeven vinden in het sterven:
 Want aardse draf is al te laf.

11.

Te laf om zielen mee te sterken,
 Uw' kostelijk en waarde ziel,
 Daar Godes Geest nu in komt werken,
 En sijn gena soo diep in viel.

12.

Gy zyt gevangen, gaa ook vangen,
 Door leeren en wel voor te gaan,
 Die dwaalen in verkeerde gangen,
 En met haar selfs verleegen staan.

13.

Word foo een Evangelifch Viſſer,
Die wyd ſijn netten open ſet.
Want beter naam noch ſaak en is'er,
Als zielen vangen in dat net.

14.

Sy fullen u een kroon verſtrekken,
Een vreugde-kroon die nooit verſlenſt,
Als God de dooden op ſal wekken.
Ten leven, dat myn ziel u wenſt.

Herts-opheffinge tot God voor J. D. V.

Toon: *Indien de hoop en 't vierige verlangen.*
Of: *Pſalm 8.*

1.

O God! myn God, gy aller geeſten Vader,
Des Leevens-Bron. Ach Vader! kom wat nader,
Woon in myn hart, ja woon daar eeuwiglyk,
Veſt in myn ziel uw' hemels koningryk.

2.

Piant daar uw troon, ſalf my daar tot een koning,
Ten eind' ik dryf uit myne ziele-wooning
Al't ſondig vuil, dat my van u vervremt,
En my wel-eer foo angſtig heeft beklemt.

3.

Ik wil dan, Heer, uw Naame ſteeds belyden,
En met uw' hulp aanvangen dus te ſtryden,
Als David dee (dien lieve harpenaar)
Die in uw' Naam hem gaf in doods-gevaar.

4.

Ik wil dien Reus, den Tooren nedervellen,
 Diefchamp're gaff, die my ook plag te quellen,
 Ont waapenen, Heer, door uw' fterke hand
 Hem klooven 't hooft, en maaken aan een kant.

5.

Den ouden menschen mag niet langer leeven,
 Ja geen gena wil ik meer aan hem geeven,
 Maar ftryden tot hy neder is gemaakt,
 En waaken, dat hy nimmer weer ontwaakt.

6.

De snoode fond', en 's vleesch doortrapte lusten,
 Met al het geen dat my ooit plag t'ontrufften,
 Myn fondig vleesch, al 's werlds oud en nieuw,
 Seg ik tot in der eeuwigheid adieu.

7.

Want ik heb nu veel beter goed gevonden
 Voor myn gemoed, dat my gansch heeft verflonden
 Dat zijt gy God, die ons uw' gunfte toont:
 Want door 't geloof gy in myn harte woont.

8.

Gy laat uw liefd' in my krachtdadig werken,
 Gy zyt dat Goed, dat my alleen moet fterken;
 Gy zyt dat Brood, dat ziele-krachten geeft,
 Door wiens genot myn ziel oneindig leeft:

9.

Ja nu al leef in 't land der Engelingen,
 Waar door myn ziel inwendig op moet fpringen,
 Tot u myn God, gy God, die eeuwig leeft,
 Die uit uw' liefd' ons allen 't leeven geeft:

10.

In 't Hemelryk, al waar de Seraphynen
 Voor 't aangezicht van uwen troon verfchynen.

Met

Met foet gefang uw' heil'gen Naam ter eer,
En uwen Soon, myn alderlieftten Heer.

II.

Ach! laat my ook in die gemeente koomen,
By 't Lam, de wensch van alle waare vroomen,
By u, myn God! in 't hemels koninkryk,
In alle weeld' en leeven eeuwiglyk.

Aan N. N.

Toon: 't Is goed Kapucyn te zyn, &c.

I.

Dat 's al JONK-een dapper HEER,
Die fijn tochten kan betoomen,
En om nooit weer op te koomen,
Slaat als voor fijn voeten neer;
Houdfe door Gods vrees gebonden.
Hy is wys en wel geleert,
Die fijn lusten heeft verflonden,
En hem felven overheert.

2.

Heer te wesen van 't gemoed
Is een faak de best' op aarde,
En wel d'aldermeest' in waarde,
Die besit het grootfte goed;
Maar die 't mist is slaafs gevangen,
Schoon hy buiten banden gaat:
Want fijn lusten hem verhangen
Dikwils aan een fijden draat.

3. Die

3.

Die den Tooren nederveld,
 Toont veel meer en grooter krachten,
 Als die Steden, wyd van grachten,
 Wind door vleefelijk geweld:
 Maar der sonden slaaf te blyven,
 Sonder boete, sonder tucht,
 Schoon hy wonder kon bedryven,
 Kiest wel ongejaagt de vlucht.

4.

Die hem self hier overwind,
 En dus word van nieuws herbooren,
 Schoon hy ging 'er gansch verlooren,
 Is een God-verkooren kind,
 Heeft gemak en rust en vrede;
 Waar dat hy hem keert of wend,
 Aan hem selfs en and're mede;
 Maar het tegendeel elend.

5.

Die altyd het goede doet,
 Heeft een Paradys inwendig,
 Groote schatten, die bestendig
 Staan in voor- of tegen-spoed:
 En al waar hy komt getreden,
 Draagt altyd hem selven mee,
 Leeft in stille rust en vrede
 Midd' in 's werelds woefte zee.

6.

Die sijn sinnen wel bestiert
 En bewaard een rein gewisse,
 Sal dat beste goed niet missen,
 Hoe de weereld woed' en tierd,
 In of mooi of buyig weeder,
 Ja in allerlei geval.

Of het lot hem gins en weeder
Slaat gelyk een ronde bal.

7.

Die vereenigt is met God
En met Jesus, synen Soone,
Mag verwachten 's leevens kroone:
Of men hem nu houd voor sot:
Want hy kruist alhier de Weereld,
Ja de Weereld kruist hem weêr:
Dus mag hy wel zyn bepeerd
Met de name van Jonkheer.

Boetbeede, om Goddelyke troost,
voor A. T.

Twee-spraak, Klaager en Goddelyke Trooster.

Stem: *Een dorstig Hert dat voor de bonden vlied.*

Sond-rouwige ziele.

I.

Help God! ach help! sie aan uw arme maagd,
Die onder 't pak van lyden, 't welk sy draagt,
Byna beswykt, haar hart omvangt een nood,
Die 't leeven brengt op d' oever van de dood;
Jaa 't water is my aan de lippen, Heer!
Ach haal my op, of ik moet sinken neêr.
De oorzaak, Heer! dat ik soo treurig schrei,
En vol van vrees uw ongena verbei,
Is dat ik ben vol fond', van deugden bloot:
Waar uit ik wagt een eidelooze dood.

F

2. Ver-

2.
 Vergeeffe my, verhoor myn droeve beê.
 Wild toch goed zyn, uw Naam die brengt het meê.
 Betoon aan my uw goedheid, goede Heer!
 Hierom val ik voor uwe voeten neêr,
 En hang, en kleef, jaa sleep U achter aan,
 En fal U ook niet eerder laten gaan,
 Voor dat gy my, ô Heer! gezegend hebt,
 En myne ziel door uwe kracht herfchept,
 Door 't foet geniet van vrede en genaâ,
 Waar door 'k in hoop op uwe weegen gaa.

3.
 Een blikje maar, een straaltje van uw liefd'
 Vergun my, Heer! (indien het u beliefd.)
 Strooi vonkjens van uw vuur des Altaars of
 Op myne ziel, soo fingtse uwen lof.
 Uw overvloed, verminderd daar door niet,
 En 't baat my veel in dit myn fwaar verdriet:
 Doch soo het uwe goedheid niet behaag,
 Maar wil, dat ik dit pak noch langer draag,
 Al wat gy doet, ô Heer! is wel gedaan,
 Wild my in 't eind, maar eens hier van ontslaan.

Goddelyke Trooster.

4.
 Dat 's goed, ô ziel! dat gy het soo bevat,
 Dit treuren is een ryke zielen-fchat:
 Gy dwaalde seer, eer gy dus waard verneerd,
 En 't vals bedrog des werelds had geleerd.
 Bedroeft na Godt te zyn een korten tyd,
 Daar door word gy in eeuwigheid verblyd.
 God staat wel gaa uw trananen en gebeên,
 En teldse op, jaa licht wel een voor een;
 't Gefucht dat vlucht van u tot God om hoog
 Veel fnelder als de pylen van een boog.

5.

Uw Hoofd, Gods Soon, is u soo voor getreên,
 Volg gy hem naa met all' syn waare leên:
 Dit leeven toch is maar een stippje tyd,
 Wanneer gy oogd op d' onverganklykheid.
 Als gy nu word uw Hoofd en Heer gelyk,
 Soo neemt hy u voor eeuwig in syn ryk.

Sond-rouwige ziele.

Wat raad hier toe? G. T. Gaa willeloos tot hem,
 Die 't al vermag; Hy roept, volg maar syn stem.

Sond-rouwige ziele.

Hier ben ik, Heer! hervorm my tot een beeld,
 Waar in den aard van uwen Soone speeld.

6.

Myn smaak, myn spraak, myn gang, en oogen-leên,
 Myn wil, myn hart, laat alles zyn besneên,
 Myn hand, myn voet, myn leden, klein en groot,
 Wild die al t' faam toch brengen in den dood:
 Schoon dat dit baard in my een grooten fryd,
 Wyl 't vleesch den geest syn welvaart seer benyd,
 Den Satan ook, nu hy bemerkt 't verlies,
 Bruld als een leeuw, nu ik het best verkies;
 Maar 't schaad my niet, al is hy vol van nyd,
 Want gy myn rots en eeuwig bolwerk zyt.

7.

Uw lieven Soon die randen hy wel aan;
 Hoe foud het dan met my nu beter gaan?
 Als ik u troost maar in myn hart gevoel,
 Soo vind ik rust, al maakt hy groot gewoel.
 Sie toch myn jeugd en jonkheid goedig aan,
 En leer my, Heer, op uwe wegen gaan:
 Doch soo ik val, laat my dan leggen niet,
 Want dan was ik voor eeuwig in verdriet.

F 2

Maar

Maar recht my op, en leid my met uw hand
De kruisweg door, naa 't eeuwig Vaderland.

8.

Ik waar d'er graag, een zieltje min of meer
En engd'er niet, myn overgoede Heer!
Uw Hemelryk is wyd en groot genoeg,
Die't minst daar heeft, die heeft'er noch genoeg.
Help, goede Heer! ik kan en moet'er zyn,
Al waar 't natuur noch al veel fwaarder pyn.

Goddelyke Trooster.

Schep moed, o ziel! Gods gunst suit gy ontfaen,
En door myn hulp sal 't met u wel vergaan.
Gy hebt nu reeds gedaan een goede keur,
Want gy niet meer leefd na gemeene fleur;

9.

Maar pronk en praal en 's Weerelds ydelheid,
Met haar schyngoed hebt gy adieu gefeid;
En 't aards gesteld voor eeuwig uit uw sin,
Want in uw hart huifd nu een heemel-min.
Nu moet voortaan ook angst'lyk zyn gewaakt,
Of 't komt licht weêr, 't geen ernstig is versaukt,
Sie toe, dat gy met Demas niet beswoykt,
Noch met de vrouw van Loth nooit om en kykt.
Een Schip op strand een baaken is in zee:
Past gy niet op 't sal u geschieden meê.

10.

Volg stip het best, en dat uit alle kracht,
En zyt, en zyt geduurig op de wacht.
Op dat gy vroom uw korte daagen end',
Hier in 't vergeest, maar by my wel bekend.
Wat uw ontmoet, draag' u toch onbesmet
Naa Godes wil, en worstel in 't gebed;
Faa hang God aan met bidden en geweên,
Om in den Geest met hem te worden een;

Op

Op dat als 't komt, dat eenmaal koomen moet,
En u de dood van alles scheiden doet.

II.

Gy dan verblyd moogt spreken uit de borst,
Kom, Heere, kom, naa U myn ziele dorst,
Ontfang myn geest, bewaarſe in uw hand,
Om t'ſijner tyd in 't eeuw'g Vaaderland
By U te zyn verbeerlykt, als uw Soon,
In 't witte kleed, verſiert met 's leevens-kroon.
Wat is dat groot daar mee te zyn vereerd,
Als alle rouw in vreugde word verkeerd!

Sond-rouwige ziele.

Loof nu, myn ziel, myn ziel loof uwen God,
Van wien u komt dit eeuw'g faalig lot.

Danklied voor A. T. de boven- genoemde.

Stem: *Pſalm 103.*

I.

WAt zynder veel het leeven afgeſneeden
Ter ontyd, Heer, en ik, ik leef noch heeden:
Hierom, myn ziel, wees in den Heer verblyd,
Erken, erken ſyn goedheid en genaaden,
En loof hem ſeer met lofzang en met daaden,
Soo lang gy leefd, jaa ſonder eind van tyd.

2.

Lof, eeuw'g lof zy U myn God en Koning,
Dat ſchoon gy word gediend in uwe woning
Van d'eng'len ſchaar, dat talleloos getal,
Waar by ik ben gelyk als niet met allen,

86 STICHTELYKE RYMEN.

Gy echter U myn dienst laat welgevallen;
Jaa 't is Uw lust dat ik U eeren sal.

3.

Maar faalig Heer! oorsprong van alle dingen,
Van U is 't al, wat ik U kan toebringen:
Soo dat uw liefd' maar naa myn welvaard haakt.
Want ik het al van u eerst moet ontfangen,
Wanneer ik 't dan aan U maar weeder-lange,
Soo zyt gy daar op 't hoogste mee vermaakt.

4.

Myn ziele moet in lof en dank verdwynen,
En smelten weg, als sneeuw voor 't sonneschynen,
Want gy my eerst gelokt hebt en genood
Door uwe liefd', schoon ik niet ben van waarden,
En gy een Vorst van hemel en van aarden.
O Heer! wat is, wat is uw liefde groot!

5.

Jaa gy hebt my als achter naa-gelooopen,
Op dat ik sou myn liefd' aan d'uwe knoopen;
Schoon ik was gansch verbafterd en ontaard,
Soo stond gy noch met wyde armen oopen,
Om my t'ontfaen, toen ik tot U quam loopen
Met fond-berou, ô Heer! ik ben 't niet waard.

6.

Want gy wild graag en goediglijk vergeeven
De sonden al, die ik ooit heb bedreeven,
En brengen my in 't eeuwige koningryk.
Gy quaamt als uit uw throon en zetel daalen,
Om my van d'aard ten hemel op te haalen:
Voor deese liefd' en goedheid ik beswyk.

7.

Niet soo, myn ziel, maar wild noch eens afdaalen
In liefs afgrond, en 't grootst daar uit ophaalen,
't Welk is, dat gy, ô liefd'! uw liefften Soon
Voor

Voor my den dood aan 't kruis hebt laten sterven,
Op dat ik sou het eeuwig leeven erven,
Benevens hem verheerlykt op syn Throon.

8.

Al most ik nu gelyk een wormpje kruipen,
Van elk veracht, langs d'aarde heenen sluipen,
Noch sou ik zyn in U seer wonderryk,
Dewyl gy zyt myn God, en goede Vader, (ader,
Myn schild, myn loon, myn troost, myn liefde-
Hier in der tyd en naamaals eeuwiglyk.

Hartsopheffinge voor een jong Christen, M. d. W.

Toon : *Psalms 8. Of: Indien de hoop.*

Of : *Gedenk, ó Heer! aan David en al't lijdén.*

1.

Heilryke God, laat uwen milden zeegen
Myn leidsman zyn, dat ik op uwen weegen
Standvastig gaa. Schoon voor- of teegenspoed
Myn ziel bestryd, dat my nooit val de moed.

2.

Geef dat een vuur van liefd', en van gelooven
Myn boesem vul, dat nimmer uit mag dooven,
Door soet, hoe soet, of quaad, het quaad mogt zyn;
Door list vernist, of glimp van werelds schyn.

3.

Maar dat myn deugd gestadig aan mag wassen
Door alles heen, zelfs door vervolgings plassen
En ziele vuil, dat heimelyk aankleeft,
En aan 't gemoed niet weinig hinder geeft.

F 4

4. Ik

4.

Ik ben noch jong en swak in uw' geboden!
 Dies is uw' hulp my hooglyk van nooden.
 Ach Heere! help, ach Heere! staa my by,
 Op dat myn wil in U geheiligt zy.

5.

Ik soek myn liefd' aan d' uwe vast te knoopen,
 En Jesus ook op 't kruispad naa te loopen:
 Dat ik hem vind in waarheid, niet in schijn,
 Om als een Geest te saam' vereent te zijn.

6.

Als ik uw wil myn liefste wil laat wesen,
 Soo mag ik zyn uw liefste uitgeleesen.
 O heerlyk lot! van U my toegeseid:
 Daarom myn ziel soo seer nu is verblyd.

7.

Dit is de reën, uw overgroote liefde,
 Daar meê gy my myn harte soo doorkliefde,
 Dat als ik denk aan uwe Majesteit,
 Soo smelt ik wech in myne nietigheid.

8.

Want ik maar stof en slyk ben van de aarde.
 Gy zyt de grootst', en ik de kleinst' in waarde:
 Nochtans wilt gy my maaken U gelyk,
 En voeren my voor eeuwig in uw Ryk.

9.

O groote liefd'! by geen op aard' geleecken,
 Onmogelyk na waarde uit te spreekken,
 Want al het uw gy aan den uwen schenkt
 In 't Hemelrijk, en haar uit liefde drenkt.

10.

O God! myn God, groot zyt gy van genaaden,
 Uw weelden zyn een zee om in te baaden;

Een

En dat niet slechts voor eenen korten tijd,
Maar onvermoeid in alle eeuwigheid.

II.

Want mits de stroom des levens daar sal vlieten,
Salm' alle vreugd, en wellust staag genieten,
Daar 't glansig licht van U, ô grooten Heer!
Versaden sal, en haaken-doen na meêr.

Aan de Jeugd.

Stem : *Wat is de Meester wijs en goed!*

1.

Kom sing of lees gy jonge liên
Met aandacht dit gedicht,
Mijn liefde sult gy t'uwarts sien,
En ook uw' wet en plicht.

2.

Gy jaagt doorgaans na schat en eer
En wellust, dat gy hijgt;
Wel aan ik geef u raad en leer,
Waar door men die verkrijgt.

3.

Ik stuit u niet in dese saak,
Ik wil dat gy maar let,
Dat gy uw lust en hoogst vermaak
In 't lievens waardig set.

4.

Soekt gy rykdom? de waare schat
Die word hier niet gesien,

Gy vindse in Gods rijke stad,
Door d'aardse hier te vliên.

5.
Soekt gy de eer? soek eer by God
En Jesus Godes Soon,
Die geeft u 't waardigst' eeren-lot,
En steld u op sijn throon.

6.
Soekt gy na wellust? soek die recht,
Al d'aard' is vol verdriet.
S'is in den Hemel wech gelegd,
Hier, hier en is sè niet.

7.
De regte wellust, eer en schat,
Die kracht heeft, geur en klem,
Die woond in Godes vreugde-stad,
Het nieuw Jerusaleem.

8.
Die 's Hemels schat eens na waardy
Op aarde kon bevroên!
Ik meen in plaats van spooren, hy
Wel toomen had van doen.

9.
Soekt gy cieraat van pronk of praal,
Van kostelijke kleên?
't Is ook al me in 's Hemels zaal,
Wees daar doch me te vreên.

10.
Soekt gy na wijsheid, prent' u in
Uit Gods-gewijde blaên,
Die zyn vol pit, vol merg en zin,
Ja zyn daar mee belaên.

11.

Als gy hier na dan ſtaadig ſtreeft,
 Dat gy Gods heilig Woord
 Getrouwelijk en wel beleeft,
 En yv'rig vaart in voort.

12.

Dan krygt gy ſchat, dan krygt gy eer
 In fulk een overvloed,
 Dat daar al 's wereldds ſchat heel veer,
 Een eer voor wijken moet.

13.

En heilig Priester gy dan zijt
 Voor 't aanschyn van de Heer,
 Wees heilig voor ſijn Majesteit,
 Want heilig is de Heer.

14.

Jaa Koning, Priester te gelijk,
 In waarheid, niet in ſchijn,
 Is hier de weg naa Godes rijk,
 't Mag ook niet minder zijn.

15.

Een Koning is hy die met kracht
 De fond' treed met de voet,
 Syn driften heeft hy in ſijn macht,
 Is Heer van ſijn gemoed.

16.

Een Priester is hy, die gebeên,
 Vermengt met dank en lof,
 Als reukwerk door de wolken heen,
 Opſend in 't Heemels-hof,

17.

Nu jonge liên bedenk dit wel,
 En vang 't met vreugde aan,

Soo gy de weegen naa de hel,
Hier gaaren mis wild gaan.

18.

't Is beter God een korten tyd
Te dienen, en dan wel
Te zyn in alle eeuwigheid,
Of anders in de hel;

19.

En koomen daar de worm niet sterft,
't Vuur niet word uitgebluft,
Daar m' eeuwiglijk Gods aanschijn derft:
O vlied der sonden lust,

20.

En schik u naarstig tot de deugd,
En wild de ondeugd vliên,
So smaakt gy eindeloose vreugd,
Daar gy uw' God sult sien.

Aan de Jeugd.

Stem: *Wel aan, ô alle Vroemen!*

I.

Kom hoor naa myne reeden
O leidelyke Jeugd,
Hier word gy toe gebeden,
Van een, die u de deugd
Op 't hoogste aan wil raaden,
't Aller tyd;
Op dat gy Gods genaaden
Seeker zyt.

2. Heb

2.

Heb God altyd voor oogen
 In al uw doen en laat,
 Myd als de pest de loogen,
 De fond' en yd'le praat:
 Want God doch alle dingen
 Wel kan sien,
 En hoordse, hoe geringe
 Die geschiën.

3.

Wild nooit u selven wreeken,
 Geen quaad met quaad beloond,
 Al hoord gy leug'nen spreken,
 Daar meé m'u smaad en hoond:
 Want God dat sonderlinge
 Wel behaagd,
 Als gy om goede dingen
 Smaad verdraagd.

4.

Het zy om slechte kleeren,
 Of dat gy by goe liën
 Gestaadig gaat verkeeren,
 Daar sy u steeds by sien:
 Of dat gy niet wild loopen
 Meer by haar.
 Sy fullen 't swaar bekoopen
 Met elkaar,

5.

Soo sy haar niet bekeeren;
 Maar gaat gy voort in 't goed,

En

STICHTELYKE RYMEN.

En dient den Heer der Heeren
 Met een oprecht gemoed.
 Hy die het juk des Heeren
 Van jongs draagd,
 Aan d'Alderhoogste Heere,
 Meest behaagd.

6.

Vrees Vader ende Moeder,
 Naast God, uw Opperheer,
 Soo hebt Gy hem tot hoeder,
 En sal van naa en veer
 Op u en uwe weegen
 Gaede slaan,
 En u ook nooit verleegen
 Laaten staan.

7.

O! die haar gantsche leeven
 Al vroeg aan God de Heer
 Ten offerhande geeven,
 Na Christus reine leer,
 En schoppen gansch de wereld
 (Vol schyn-goed)
 Hoe mooi, hoe schoon bepeereld,
 Met de voet.

8.

Die sullen aan het ende
 Van haares leevens tyd,
 Als meenig vol ellende
 Dan hoop'loos kermt en kryt,
 Vol vreugd en blydschap weesen;
 Want de Heer

Verlaat

Verlaat die hem recht vreesen
Nimmermeer.

9.

En als de gantsche aarde
In vuur en vlam sal staan,
Dan sal de Heer vol waarde
Haar in sijn Ryk ontfaan,
Daar 't alles is begeerlyk
Rein en sijn,
Soo soet, soo schoon, soo heerlyk
Als 't kan zyn.

't Eeuwig wee, of 't eeuwig wel,
In den hemel, of de hel,
Scheelt soo veel, dat geenig scheel
Daar by haald in eenig deel,
't Zy gy jong zyt ofte oud,
Sie toe dat het u niet rout,
Dat gy 't goede hebt versuymt,
Als gy eens de wereld ruymt.

De lieve en soete Mei
Voerd mensch en vee ten rei:
Sy geeft een beelteniss³
Der weêr-verryseniss³.

M A I-LIED.

't Recht gebruik der Schepselen.

Toon : *Gefwinde Boode van de Min.*

I.

God geeft ons weer de soete Mei,
Weg is 't Winter-quaad:
Soo dat het grage Vee ter Wei
Weeldrig graafen gaat.

Onsen Heer
Denkt nu weer
Aan 't Verbond,
Eerst gegrond

Wel sterk,
Toen by Noach leid' uit d'Erk,
Dat de Wereld souw
Blyven in den bouw'
En in volle duur,
Tot te sal vergaan door vuur.

2.

Den grooten Huisvoogd, die verblyd,
Soo wel vee als mensch,
Met zeegen, dauw en vruchtbre tyd,
Alles vloed na wensch:

Al het goed,
En het soet
Dat men siet
En geniet
Van hem,

G

Geeft

Geeft een overtuigbre ſtem:
 't Vrolyk Sonnelicht
 Roept voor ons geficht,
 Door ſijn gouden ſchyn:
 Hoe ſoet moet den Maaker zyn!

3.

Het friſſe knopje vol en rond,
 Staat vaſt en beloofte,
 Als met ſijn bloeiſel in de mond,
 Overvloed van ooft;
 Weit en graan
 Siet men ſtaan,
 Als een Wei
 In ſijn klei,
 Daar 't ſchiet
 Gaaf, en weeld'rig als het riet.
 't Pluim-gedierte veſt
 Op 't geboomt' ſijn neſt,
 Of in 't ruige groen,
 Om ſijn Jongen uit te broên.

4.

Men fiet des morgens al den Hof
 Als verſilvert ſtaan,
 De peerlen van het vochtig ſtof
 Hangen aan de blaên:
 En dan is 't
 Weer verfrift,
 Dat het mag
 Door den dag
 In ſtand
 Blyven of de ſonne brand
 Die ter middag ſtraald,
 Sachjens nederdaald,

Lange schimmen maakt,
En al gloeiend' onder raakt.

5.
En dat soo heerlyk bly gelaat
Geeft ons moed en hoop
Van noch een schoonen dageraad,
(Na gemeenen loop)

Of indien
Wy voorsien
Dat 'er vocht
Vallen mocht,

O! dan,

Dan verheugt den Akkerman;
't Is een zeegening,
En veel beter ding,
Als het edel goud,
Voor des menschen onderhoud.

6.
Het wilt gevogelt, onderwyl,
Queetert vast en queeld
Met ongeleerde stem en styl,
Die niet licht verveeld,
Door 't geluit
En gefluit,
Als het singt
Dat het klinkt
Door 't bos.

Doet het van Gods eere los:
Syne gorgeling
Baard verwondering
In 't opmerkend hert,
Dat in 't sichtbaer nooyt verwert.

7.

Dus menschen, soo gy d'aarde mind
 Slegts om 't aardse soet,
 't Is wis dat gy God nimmer vind,
 Die uw' lust voldoet.

Door dit slecht
 Moes-gerecht
 Word de lust
 Nooit geblust
 Maar maakt

Datse meer aan 't branden raakt.
 Hy, die 't aardsch verkieft,
 's Hemels God verliest.
 't Aardsche is ydel kaf,
 Maak 'er dan geen hemels af.

8.

Soo 't fluiten van de Nachtegaal
 U te met verheugd,
 Denk dan hoe d'Eng'len in Gods zaal.

Singen met geneugd,
 Voor den Troon
 Van Gods Soon
 't Nieuw gefank
 Met een klank

En maat,

Welker vreugde nooit vergaat.
 Kies dat voor uw deel:
 Want in 't aardsch preeel,
 Wie sig daar vergaapt,
 Licht sijn eeuwig heyl verslaapt.

9.

O goede God! almachtig Heer,
 Druk daar in 't gemoed
 Den voormaak van, die langs hoe meer

Ons verlieven doet
 Op die Mei
 En gerei,
 Dat den Geest
 Op het feest
 Van 't Lam

Wacht met Vader Abraham:

Daar gy 't salig tal
 Alles zyt in all'.

Och wierd dit geloofd!

't Aardsche schoon waar haast gedooft.

't **A**ardryk roept als overluit,
 Godes macht en order uyt,
 Son en maan en fonker-sterren,
 Die nooit in hunn' loop verwerren,
 Spreeken dit; en 't heeft sijn klem;
 't Minst geschap dat is een stem.
 't Minste zantje, 't minste siertje,
 Selfs het allerteerste diertje,
 Roemt de macht van d'Opperheer,
 En verbreed sijn lof en eer.
 Bloempjens, die op steeltjens precken.
 Komen dit volmaakt te ipreken,
 Al wie my met aandacht fiet,
 Kent gy dus myn Maaker niet?
 Soo wel klein als groote blommen
 Godes lof aldus uitbrommen,
 Dit doen sy soo lang sy staan,
 En afvallen hunne blaer.
 Alle schepsels op der aarden
 Houden 's Heeren lof in waarden.
 Dit besluit is vast en wis,
 Wyl niets van sich selven is.

Een wel-beplanten Hof,
Met Boomen, Kruid en Bloemen,
Geeft licht, en vreugd, en stof
Om op Gods hand te roemen,

Op 't bovenstaande.

Gods lof
In 't Hof.

Sie hoe weer de swarte aard,
Bloemtjens geeft van schoonder aard,
Die gevlamt, getant, gerand
Zyn, geschildert van Gods hand,
Met een schoone verf en kleur,
Met een geest vol kracht en geur,
Dat geen Schilder nooit en geeft,
Schoon hy schetst zoo lang hy leeft.
Die nu cierlyk in den hof
Luid uitbrommen Godes lof.
Wat wil ons dit schepsel leeren,
Dat wy in den hof des Heeren
Gode moeten vruchten draagen
Na syn Godlyk welbehaagen,
Hem door goede werken pryfen,
En uit 's werelds drek opryfen:
Op dat wy gelyk de rooſen
Indes Heeren luthof blooſen,
Ja in 's Hemels goude zaalen
Eeuwig mogen zeegepraalen.

Aan Buite-Weesvaders en Moeders.

Erwaarde Weesvaders, en ook gy Weesmoeders,
Myn Sufters in Christus, myn waardige Broeders;
Ei!

104 STICHTELYKE RYMEN.

Ei! laat ons d'onnosfele Weesen haar faaken
 Met yver tot eigen in 't nieuwe-jaar maaken,
 Om alle de lasten gelyk'lyk te draagen, (gen
 Door met onse schouders het Huis t'onderschraa-
 Om staadig te trachten geduurig te letten;
 Bediende en Kinders goed' orders te setten,
 Om 't goedje der Weesen in waarde te houwen,
 Op dat ons goelieden noch meerder vertrouwen:
 Want als sy met waarheid van niemand iets hooren,
 Als dat wy ons quytten gelyk wy behooren,
 Dan fullen de gevers meer geven met vreugden.
 En als wy, als lievers van kenniss' en deugden
 De Kinders van jongs af de vreesse des Heeren
 Geduurig inscherpen en naarstelyk leeren;
 O! dan sal den Heere, des leevens Bron-ader,
 Ook over ons Weeshuis zyn Opper-Weesvader,
 En laaten sijn zeegen daar over uitvloeyen,
 Op dat het noch meerder mag groeyen en bloeyen:
 Want 't is toch al ydel wat bouwers al bouwen,
 Als onse God daar aan geen handen wil houwen
 't Voegt ons dan de Kinders door reeden tewekken,
 En door een goet voorbeeld terdeugden te trekken,
 En zyn haar een wachter, een licht, en een baaken,
 Op Sions muragie met, voor haar te waaken,
 Op dat sy ons worden een roem en een kroone,
 En eeuwig verstreken, als God sal beloone
 De vroomheid en deugden in 't eeuwige leeven,
 En sien daar de Kinders van God ons gegeeven.

Op 't bovenstaande.

Die hier Gods wet
 Houd onbesmet,

En

En d'arme Weesen
 Hulp heeft beweefen
 En in haar nood
 Gedeilt fijn brood,
 Sal na fijn fterven,
 Den Hemel erven.

Voor Weeskinderen.

Stem: *Pfalm* 33.

1. **T**ot U, tot U, ô Vader aller Vad'ren!
 Is 't dat wy nu met beë en lofzang nad'ren,
 Gy zyt de geen' op wien men vast mag bouwen,
 Op wien men ook volkomen mag vertrouwen:
 Die nooit en fterft: ja die ons 't eeuwig leeven,
 En kond' en wilt op waare deugden geeven.
2. Gelooft, gedant. geëert en hoog geprefen,
 Moet gy, ô God! van ons al t'samen wefen,
 Die ouderloos, ook sonder goet en erven,
 Soo hier en daar verfchooven moesten fwerven
 In voor'ge tyd, als fchaapjens sonder hoeders,
 Maar nu voorfien van Vaders en van Moeders.
3. Voor dees weldaad wy U ftaag moeten pryfen,
 En U en haar gehoorfaemheid bewyfen:
 Geef dat fy haar met Vaderlyk ontfarmen,
 En Moederlied', ons mogen als omarmen;
 Gelyk een hen, die onder haare wieken
 Bedekt en voed haar jonge teere kieken:
4. Dat foo haar hart ook over ons mag hangen,
 En fy van U, en wy van haar ontfangen

Veel

Veel zielens heil, door 't opvoen in de leere
 Van uwen Soon, om foo het quaad te weeren,
 En goed en deugd in 't hart van ons te zaayen;
 Ten einde wy het eeuwig leeven maayen.

5. Druk ons in 't hart, dat al ons doen en poogen
 Altyd geschied voor uw alfiende oogen,
 En dat al 't geen van ons hier word bedreeven,
 By u ook werd als in een boek geschreeven,
 Op dat die vonk van waare Godes vreesse,
 O Vader! diep ons ingedrukt mag wesen.

6. Soo fal 't geschiën, dat onse jonge sinnen,
 Des werelds draf en ydelheid nooit minnen;
 Maar dag en nacht in deugden ons verblyden,
 En als de pest het quaad geselschap myden.
 Weer huiskrakkeel doch ver van onse monden,
 Dat haat en nyd nooit by ons werd gevonden.

7. Noch bidden wy, ô Vader! geef ons mede,
 Altyd een hert dat willig is tot vrede,
 En gants geneigt tot onse kinderplichten;
 Op dat w' in 't goed' als lichten moogen lichten,
 En d'een-den aar ten goede op mag wekken,
 En met de hand als naa den hemel trekken.

8. Soo een van ons het dwaalpad af mogt dwaalen,
 O Vader! wilt die weêr te rugge haalen;
 Slaa hem in 't hart: ach! wilt het niet gehengen,
 Maar door uw liefd' hem weêr te rechte brengen;
 Dat hy berouw van 't quade mag betoonen,
 En keeren weêr met den verlooren Soone.

9. Dan sult gy hem ook niet voor bastert achten,
 Maar voor 't gemoed 't gemeste Kallef slachten.
 Goedheids-fontein wilt ons met liefd' besproeyen,
 Uw aard is doch om weldaan uit te vloeyen.
 Want gy Heer zyt; ô Bron en Liefde-ader!
 Den Wed'wen Man, den Weesen eenen Vader.

Beschrijvinge van drie Standen der soogenaamde Christenen.

Heidensche Christen.

Een Heidens Christen, die sich draagd
 Soo Burgerlyk, als 't hem behaagd,
 Vertoont een rechten Huijelaar,
 Want komt 'er kruis en groot gevaar,
 Syn tydgeloof verdwynt in rook,
 En zidderd als het helsch gespook.
 Hy hangt de huik staag na de wind,
 Dan is hy dus dan soo gefind,
 Hy draagt hem als een all'mans vriend,
 Met 's werelds eer is hy gediend,
 Op 't eere-kussen rust hy sacht,
 Als een die daar niets boven acht:
 De wol der schaapen en haar melk
 Die, (want alsoo, segt hy, doet elk)
 Soekt hy met eenen vollen loop;
 By 't algemeen den grootsten hoop:
 Hy is vernoegt en singt en queelt.
 De Godsdienst, daar hy slechts meê speelt,
 Die handelt hy noch met een schyn,
 Van minzaam en toegeeflyk zyn.
 Hy zeild met alle wind van leer
 Ten haven in van staat en eer.
 Soo is 't alom, soo gaat het veel:
 De vette soppen zyn haar deel.

Joodsche Christen.

Een Joodsche Christen leeft quansuis,
 Soo nu en dan wel onder 't kruis,
 Om dat hy dit of dat gelooft,
 Soo stoot hy hier en daar sijn hooft,
 En staat daar op als een pylaar,
 Of 't suiver Euangelisch waar:
 Dat maar hout, hooi en stopp'len zyn,
 Die waarheid g'lyken in den schyn:
 En eer hy van dien grond sou gaan,
 Sou 't land in twist en oproer staan;
 Een ander heeft al 't quaad gedaan,
 Die rand, die grypt hy dikwils aan,
 En brengt sijn naasten in de ly,
 En siet sich selven gansch verby.
 Hy yvert voor de waare leer
 Van Jesus Christus, sijnen Heer,
 Die hy niet kent noch van en weet;
 Want Jesus deede niemand leet.
 Al wat hy doet is valsch, is mis,
 Hy weet niet wat een Christen is.
 Hy is een rechte fariseen,
 Die opgeblaasen gaat daar leen,
 Wiens mondgaapt, als een oven doet,
 Van lastering en hels gebroed,
 Ja, 't diend met recht tot sijn verwyte,
 Hy swelt van bitt're haat en nyde.
 Die hy maar overal uitbraakt
 Op al de geene die hem laakt:
 Soo eigensinnig, trots en fier,
 Dat hy gelykt een monsterdier.

Dan toont hy eens syn wolve-macht,
 En dan wel eens syn schaape-vacht:
 Met dese huik is hy gediend.
 Den satan is syn boefem-vriend,
 Hy volgd dien meester op syn voet,
 Als was hy wonder wys en vroed.
 't Is als of hy een zieltje vind,
 Wanneer hy iemand overwind,
 En brengen kan tot syn verstand:
 Daar reift hy om door zee en land.
 Hy soekt syn heul aan 's ryken staat,
 Meêr als hy d' armen gaade slaat.
 Hy is vernoegd en wel te vreên
 Met uiterlyke plechtigheên:
 Een mooie dop en slechte pit
 Is syn bedrieg'lyk heilloos wit.
 Dan g'lykt hy wys, en dan wel sot,
 En is syn eigen-selvs afgod.
 Hy yvert met styfïnnigheid,
 Vervreemd van reden en bescheid.
 Dus stryd hy als een dapper man,
 En fiet noch deur noch venster an:
 Syn rad dat draait op dese spil,
 Het mag dan kosten wat het wil:
 Ja om te suiv'ren land en stad,
 Soo voert hy selfs wel galg en rad,
 En leeft in haat, in nyd, in twist,
 Naar 't voorbeeld van den Antichrift:
 Geen mensch bleef van vervolging vry,
 Was d' Overheid soo wreed als hy.

Waar Christen.

Maar gy, ô Christen! Christen Held!
 Die anders uw' slagorden stelt,
 Lan 't Heidens volk of Joods gespuis,
 Die Jesus geesfeld' uit syn huis;
 Gy hebt een rein en vast geloof,
 Dat elk onchristen van hem schoof:
 Een hand vol eer, het 's werlds goed,
 Betooverd' hun verdwaafd gemoed:
 Door Godes Geest zyt gy verlicht,
 En hebt een Hemels klaar gesicht,
 Dat niemand kent dan hy, die 't heeft:
 Want God in u inwendig leeft:
 Met 's Geestes sward, Gods heilig Woord,
 Klampt gy uw' vyand stout aan boord,
 Dat dringt door merg, en vlees, en been,
 En dwars door hart en sinnen heen;
 Dat hebt gy altyd scherp gewet;
 Gy steunt op God in uw gebed:
 Met dit geweer, daar gy mee sryd,
 Indien gy maar voorsichtig zyt,
 Sult gy een man, hoe wreed vermaard,
 Verand'ren in een sachten aard,
 Den wolf herscheppen in een lam,
 Die by de kudde mak en tam,
 In liefd' en vrede graaft en weid,
 En by het mestvee nederleid:
 Hy word een schaap dat mild'lyk geeft
 Syn melk en wol, die 't over heeft,
 En ondersteunt staag Weeuw' en Wees;
 Leeft als een Engel in het vlees.

Dit is der Christ'nen galg en rad,
 Dit zyn de muuren om haar stad,
 Dit is haar swaard daar sy mee slaan,
 Dit is haar schild daar s' achter gaan,
 Dit is haar wraak en soete gal,
 Die sy uitbraaken overal.

Waar door des menschen gramfchap finkt,
 Daar 't ziltig nat uit d' oogen springt;
 Soo dat het hart, wel-eer verstaald,
 Nu word tot stof en gruis vermaald.
 Daar 't wild-gediert', de leeuw en beer,
 Legt by de schaapen vreedzaam neêr,
 Terwyl men 't jong gespeende kind
 By 't hol der basiliskens vind.
 Der Heil'gen schaar stormt op Gods ryk,
 En neemt het in. (Wie 's haar gelyk?)
 Sy rukken (als met hart en fin)
 Haar mede-mensch ten hemel in.

In alle ding te sien op 't end,
 Staat in des Wyfen hart geprent.
 Een dwaas op 't tegenwoordig' fiet,
 Het eeuwige beweegt hem niet.

Verjaardicht.

Stem: *O! grootheid van Gods liefd', &c.*

1.
Eerwaarde Moeder, nu gy tienmaal seven jaaren
 Des leevens dagen teld, veel hooger fal 't niet
 gaaren,
 (Gelyk ons Moses meld;) soo dat licht kon ge-
 fchiên,
 Dat w' uw' Verjaar-dag hier niet weder fouden sien.

2.
 Uw poortklok luid en klept, om u ter plaats te
 daagen,
 Daar gy 't loon van uw werk voor eeuwig wech
 fult draagen;
 Maar echter kon het zyn, dat ook wel van de geen',
 Die hier ter maaltyd zyn (en om uw tafel heen,

3.
 Als olyffspruiten staan) noch eerder fouden fterven,
 Als gy, en in haar jeugd het tyd'lyk leeven derven.
 Wat is het leeven ook? een rook, een damp, een
 mist, (quift.
 Soo kort: noch word het, laas! soo roekeloos ver-

4.
 Eer dat het leeven hier ter deegen is begonnen,
 Soo is des leevens draad ten einde afgesponnen:
 Maar laas! wat leit hier aan, 't is haast genoeg ge-
 leeft,
 Wanneer de ziel met God sich vast vereenigt heeft.

5.
 Gy zyt nu oud en fwak, uw' leeden zyn aan 't
 strammen
 En uw' benauwde borst doet dikmaal u beklammen,
 Door

Door bangigheid en sweet: dit maakt u d'aarde moe,
Uw lighaam sucht na 't graf, uw' geest na Gode toe.

6.

Eerwaarde Moeder-lief, wy danken u te gaader,
Voor uw' gedaane moeit'; en onf' eerwaarde Vader
Wy ook gedachtig zyn. Gy hebt ons opgevoed,
En aan ons wel-gedaan, na lighaam en gemoed.

7.

Gy zyt, naast d'Opperheer, den oorspronk van
ons leeven,

Waar van wy onder God u ook de eere geeven:
Hy breng u door geloov', en liefd', en matigheid,
En 't kinderbaaren heen tot in de eeuwigheid.

8.

Op dat gy seggen moogt in 't eeuwig heerlyk
leeven,

Sie daar myn kinderen, van Gode my gegeven.
Alwaar dan alle pyn en smart sal zyn ten end,
En alle moeit' en rouw in vreugden omgewend.

9.

Myn lieve Moeder wilt uw korte tyd besteden,
Die u noch overschiet, in vierige gebeden,
Gelyk als Hanna deê, de dochter Phanuels;
En hoopt op God, de Heer, de Konink Israels.

114. STICHTELYKE RYMEN

Niet snelder als de tyd,
Die onherhaallyk slyt,
En sachjens heene glyd.

Op het Uurwerk.

Elk slagje dat het onrust slaat,
 Knipt iet af van myn levens-draad:
 Elk is een stap als na het graf:
 Soo kort myn tyd'lyk leeven af,
 En spoed sich na de eeuwigheid.
 Dies wenscht myn ziel, wanneer se scheid
 Van 't lyf, datf' eeuwig leeven mag,
 Daar duifend Jaar is als een dag;
 Daar tyd, noch uur, noch Son, noch Maan,
 Nooit op, noch onder fullen gaan.

Tot troost van R. V. B. in syn swakheid
des lichaams.

Toon: *Al die wohnt in 's hemels troonen.*

1.

O! myn waarde vriend Beekhoove,
 God versterk u vast geloove,
 Dat gy waarlyk zyt bereid,
 Als uw ziel van 't lichaam scheid,
 En uw levens-draad sal kerven,
 Als gy koomen sult te sterven,
 Dat gy moogt in vrede gaan,
 Langs doods algemeene baan.

2.

Hier kunt gy niet eeuwig leeven,
 't Leeven sal u haast begeeven,

H 2

Daar

116 STICHTELYKE RYMEN

Daar gy, als met eene stoot,
 Erft het leeven, door de dood.
 Maar doods-noote moet gy kraaken,
 Om des leevens-pit te sinaaken,
 Aller Eng'len leevens-pit,
 Aller vroomen salig wit.

3.

Hier moet gy een weinig klaagen,
 Pyn en smarten lydsaam draagen,
 Nu gy op doods-oever staat,
 En u 't leeven haast verlaat.
 'k Wensch dat God hem tot u wende
 Met veel troost in uw' elende,
 Dat gy gaan moogt seer verheugd,
 In een eindeloose vreugd.

4.

Dat gy langs saphiere trappen;
 Moogt ten Hemel binnen stappen,
 En met Eng'len zyn verselt,
 Daar ons 's Heeren Woord van meld,
 Die op eene wolke-waagen,
 Uwe ziel dan sullen draagen,
 Uit veel pyn en groote nood,
 Tot in Vader Abrams schoot.

5.

Ja tot in den derden Hemel,
 By dat lief en soet geweemel,
 En daar eeuwig, eeuwig zyn,
 Voor der Goden Gods aanschyn.
 Wel myn vriend, ó dit zyn dingen!
 Moet uw hart niet vrolyk springen,
 Als gy aan die saaken denkt,
 Daar de Heer u meê beschenkt?

6. Als

6.

Als gy zyt in 't eeuwig leeven,
 Sal sich Gode overgeeven,
 Om te wesen al in al
 Aan het vroom en salig tal.
 Dit sal vast en seeker wesen:
 Want dus is het dat wy leesen.
 Hoort myn Soone, hoort eens nu,
 Al het myne dat is uw'.

7.

Niet voor korte tyd of steeden,
 Maar in alle eeuwigheden,
 Leeft gy in de hoogste vreugd,
 In een diepe ziel-geneugt;
 Daar men sich staag-aan sal baaden,
 In de zee van Gods genaaden,
 In Gods hemels koninkryk,
 Eeuwig, eeuwig, eeuwiglyk.

8.

Sonder kommer, sonder wroeing,
 In een volle ziel-vernoeging,
 Daar men af noch toe en wenscht,
 Gansch verengelt en ontmenscht,
 Ja vergodet, en als God zyn.
 Dus te zyn sal 't hoogste lot zyn.
 Hier ontbreekt my tong en taal,
 'k Ben ten einde van 't verhaal.

9.

Daarom, waarde vriend Beekhooven,
 Laat ons t'saam den Heere looven,
 Of het waar de laatste reis,
 Hier op aarde in het vleis:

Laat ons foo te faamen fingen,
 Als twee aardfe hemelingen,
 Eer uw geest van 't vlees verfchiet,
 Dit verheuglyk fwaane-liet.

Dat begint: *Ik ben de aarde moe.* fol. 43.

TROOST-RYM,

Op het overlyden van C. V. WALLE,
 huisvrouw van A. D. M.

Toon: *Al die woont in 's hemels throonen.*

I.

Waarde vriend, ei itaak u weenen!
 Uw Cicilia is heenen,
 Uit de tyd in d' eeuwigheid.
 't Is vergeefs gefucht, gefchreid;
 Haare geest is opgevaaren,
 By ontelbre hemelfchaaren,
 Vry van alle aardfe tucht,
 Daar haar ziel om heeft gefucht.

2.

Haare loop is afgeloopen,
 Daar valt nu niet meêr te hoopen,
 Maar te koomen tot geniet,
 Dat geen oog op aarden fiet,
 Hart noch ooren kunnen vatten,
 d' Onwaardeerelyke fchatten,
 Die fy nu, en hoord, en fiet,
 Proeft en fmaakt en itaag geniet.

3. Proeft

3.
 Proeft en finaakt in 't bly vergaaren,
 Van der afgestorven schaaren,
 Diens getal staag-aan vermeer't,
 Daar f' in 't midden by verkeert.
 O hoe moet f' in liefde branden,
 Als een ziel daar komt te landen,
 Die voor storm, gevaar, en stryd,
 Sich in eeuwigheid verblyd.

4.
 Alle Geesten daar gekoomen,
 Rusten veilig sonder schroomen:
 Jesus heeftse opgevoerd,
 Daar geen quaal haar aan en roerd,
 By het salig-tal der vroomen,
 Heeft den Heiland haar genoomen,
 Uit des werelds wilde zee,
 En gebracht op 's hemels ree.

5.
 't Salig heir aan 's leevens stroomen,
 Toont een bly verwellekoomen.
 O wat heerelyke vreugd!
 Onbegryp'lyk ziel-geneugt;
 Als de waarde lieve vrienden,
 Daar elkander vrolyk vinden,
 Als den een na d' ander haakt,
 Is men wonderlyk vermaakt.

6.
 O hoe plag fy wel voor-deesen,
 Met ons t' saam verheugt te wesen,
 En te scheppen groot vermaak,
 Als men sprak van dese saak;

't Was of fy in liefde blaakte,
 Wyl die stof haar soo vermaakte:
 Sou 't nu anders wesen? neen:
 S' is verblyd in eeuwigheên.

7.

Daar fy als de Son sal blinken,
 En de nieuwe wynen drinken,
 In het hemels koninkryk,
 En zyn Gode self gelyk.
 Daar het Lam in 's hemels zaalen,
 Syn Gemeinte sal onthaalen,
 En staan haar ten dienst gereet,
 In een hemels blinkend kleed.

8.

Daar d' Apoft'len en Propheeten,
 By de Martelaars gefeeten,
 Ja op Throonen zyn gestelt;
 Daar hunn' uitspraak vonniff' veld
 Over If'rels ses paar stammen,
 Sien fy 't vuur der helse vlammen
 Op de boofen neêr gedaald,
 Daar de vroome zeegepraald.

G E D I C H T

Op het onverwacht, doch soo lang-
gewenscht einde van CHRISTINA
VEGSTER van OVERYSSEL;

*Ontslagen van haar banden, en in den Heere
gerust den eersten October, 's morgens ten
5 uren, 1678. oud 33 jaaren.*

Tweespraak.

I.

NU zyn wy onse VEGSTER quyt,
Want haare Christelyke stryd
Is uitgekampt: de goede Heer
Sloeg sijne oogen op haar neer,
En redde haar uit veel elend,
Die hem en haar best was bekend.
O! wat heeft sy hier niet geleên!
Wat heeft sy hier niet door-gestreên!

2.

Wie telt haar traanen en geweën,
Haar sichten, kermen en gesteên,
Die haar de pyn na lyf en ziel
Afsperste? O! hoe bange viel
Haar cêl gemoed die naare stand;
Waar door byna haar ingewand
Verteerde, om dat sy niet meêr
Den Heer kon volgen in sijn leer.

3.

Haar lichaam was een zee vol pyn;
 Den nood en kon niet hooger zyn;
 De geest, haar aldereelste deel,
 Leed buiten maat en paalen veel.
 't Gevoel van Godes gunst was heen,
 Geen kracht noch opgang in gebeen,
 Veel grouwsaamheden in haar geest,
 Zyn haar gelyk een hel geweest.

4.

Dit nam vast toe van dag tot dag,
 Soo dat sy haar geen uikomst sag,
 Noch hier, noch in der eeuwigheid.
 O! wie drukt uit, wat sware stryd
 Haar ziel hier drukt, haar reine ziel,
 Die 't eeuwig goed soo waardig hiel;
 Sy twyfeld' ook of 't moog'lyk waar,
 Dat sy hersteld kon zyn hier naar.

5.

Die twyfeling wast aan, vermeert,
 Tot sy haar eind'lyk overheert,
 De kragten, om dit weer te staan,
 Die waaren t' saamen weggegaan:
 Hier uit rees niet als nood op nood;
 Ja banger bangheid als de dood;
 't Verstand bleef gaaf en sag dit al;
 Maar wachten noch een swarder val.

6.

't Geen al dit leet begiet met roet,
 Was het gesmaakte hemel-soet,
 Dat sy genooten had, wanneer
 Sy haar begaf tot God haar Heer;
 't Geheug hier van dat baart nu smert,
 Tot in het diepste van haar hert:

In plaats van dat genietsē nu,
De wanhoop, vrees' en alle gruw.

7.

Sy was een Maagd van groot verstand,
Een Parel in ons Vaderland,
Met deugd verciert, bemint, geacht,
Een eer van 't vrouwelyk geslacht:
Hierom heeft licht een boose geest
Een dooren haar in 't vlees geweest,
Die veertien jaar haar heeft gequelt;
Maar nu is hy ten spot gestelt.

8.

Die Mart'lares van onsen tyd
Is nu verloft van alle stryd.
Haar welzyn perst my traanen uit,
Terwyl myn pen dees woorden sluit;
Doch 't is voor my een soet geweest,
Nu is se wech, nu is se heen,
Daar sy veel troost van God ontfangt,
Daar sy soo lang heeft na verlangt.

9.

Myn lieve Suster, in den Heer,
Ik wens ik wens u hier niet weer;
Maar liever dat ik by u waar,
By u en by die saal'ge schaar,
Gy rust in God vry van ellend,
Sulk rusten zyt gy niet gewend.
Wat of, wat of gy nu geniet?
En nu al hoort en nu al siet?

d'Afgestorvene antwoord.

10.

*Wat hoor ik daar voor overleg
Van myne stand? wat soet geseg*

Komt my soo schielyk daar te voor,
 En soo soet klinken in myn oor!
 O! 't zyn myn vrienden in den Heer,
 Die ik bemin en sy my weêr;
 Sy zyn om myne welstand bly;
 Maar ik veel blyer nog als zy.

II.

Geen wonder is 't dat dit geschied,
 In sulc een vreugd, uit sulc verdriet,
 Soo onverwacht te zyn herstelt!
 't Geen my wel eer was voorgespelt,
 't Welk ik doen niet gelooven wou,
 Dat voek, dat hoor, dat sie ik nou;
 Dit denken sy nu ook van my,
 En daarom zyn sy nu soo bly.

12.

Verheug u vry, ô soete schaar,
 Die my als Habakuken waar,
 Myn Moeder, Broeders, Sisters saam,
 'k Bedank u in des Heeren naam;
 Ja voor het minste troest'lyk woord
 Dat uit uw' monden is geboort;
 God loond bet u hier in der tyd,
 En namaals ook in eeuwigheid.

13.

En gy, ô dienstmaagd! 'k meen dat beeld
 Dat ik in banden heb geteeld,
 O lieve Suster! ô! zyt gy
 Ook geen Onesimus voor my?
 Gy waart my in myn banden nut,
 Hoe menigmaal hebt gy geslut
 Myn uitgeteerde sieke lyf,
 Met soo veel bonkels hart en styf.

14.

En myne syd, die quaals-fontein,
 Daar niet uit quam als groote pyn,
 Door al myn lyf en lenden been,
 Dat maakten my een droef gewoen,
 Dat ik wel nacht en dagen lang
 Lag met de traanen op de wang,
 En dat quam dikmaals noch wel meest
 Door 't geen ik leed in mynen geest.

15.

In dees' elend, soo groot en swaar,
 Gy altyd even willig waar,
 Tot mynen dienst: Ja ik beken
 Dat ik het noch gedachtig ben,
 Wat droeve naare dag en nacht
 Wy t' saam hebben doorgebracht:
 Maar nooit geen bang en blyer tyd,
 Als doen gy my geraakte quyt.

16.

Want, ô! dat was een wonder ding,
 Soo 't op het laatst met ons noch ging:
 Gy hielt my vast wel met u hei,
 D' een op myn hoest, d' aar in myn sy,
 Die beide waaren 't vel al af,
 En niet bequaam dan tot het graf;
 Gy dacht, de dood was niet soo na,
 Soo dacht ik meê; maar by quam dra.

17.

Ja byna in een oogenblik,
 Gy saagt wel toe; maar weg was ik:
 De Heer die quam in 't haan gekraai,
 En baalde my; ô! 't was soo fraai,
 Dat ik voorheen geen morgenstond
 Soo schoon voor my op aarden vond;

126 STICHTELYKE RYMEN.

*Want toen my brak myn aards gezicht,
Soo brak ook aan het hemels licht,*

18-

*God sond om my een Engel uit,
Die nam myn ziel, geelyk een buit,
En vloog'er mee' soo wonder hoog,
Ver door de sterren, uit uw oog,
Wiens glans en by-zyn ik genoot.
Hy voerde my in Abrahams schoot,
En bracht my even-eens aldaar,
Of ik een tweede Laas'rus waar.*

19.

*Nu haaven' ik in sulc een baai,
Na soo veel stormen, daar 't soo fraai
En lieflyk is : al myn ellend
Heeft God in vreugde omgewent.
'k Rust nu in 't Hemels voor-portaal,
By Martelaren, in Gods zaal,
En in haar rang word ik getelt,
Soo boog ben ik van God gestelt.*

20.

*Hier is 't dat ik veel vrienden kryg,
Wiens naamen ik om reden swyg.
Wat gaf 't een vreugd doen ik bier quam,
En soo veel vrienden daar vernam.
Wel, saal'ge ziel, hoe mag 't dan gaan?
(Want uw' getal wast daag lyks aan)
Als vader, moeder, wyf of kind
Daar niet den een den ander vind?*

21.

*Maakt dit geen droefheid voor 't gemoed,
Wat reeden die ons hier voldoet?
Als dat niet is het minst altoos.
Lykt dat niet wel wat liefdeloos?*

Wel,

*Wel, lieve Vriend, dat waar onwys,
Als dat hier waar in 't Paradys;
Want dat sou smaken naar verdriet,
Die mensch' lykheid en is hier niet.*

22.

*Dat's maar natuur, ach! 't is te dwaas,
't Heeft hier noch in den hemel plaats,
Wy zyn vergodlykt en ontmenst,
Men heeft hier niet als 't geen men wenst.
Wy rusten hier in Gode stil;
Want syne wil is onse wil:
Al wat by laakt dat laken wy,
En wat by pryft dat pryfen wy.*

23.

*Wy zyn in 't Hemelse doorsult,
Met Godes Geest geheel vervult,
God is rechtvaardig trouw en goet,
In alles wat by laat of doet.
Maar evenwel soo wenschen wy
Dat alle menschen waaren vry
Van sonden, op dat onse God
Haar deelden meê dit saalig lot.*

24.

*Al was 't hier vol, en d' aarde leeg,
Dat sou ons niet zyn in de weeg;
Wy en de Eng'len zyn verheugt,
Als toeneemt het getal in deugd.
Myn ziel! keer weder tot uw saak;
O zee van vreugd! ô hoogst vermaak!
Waar vind ik dog de woorden uit,
Daar meê ik u myn vreugd onsluit.*

25.

*Gods liefde stroomt ons ryk'lyk toe,
Wy worden nooit van looven moe;*

De Heer die komt ons nu soo na
 Met alle zegen en gena,
 Dat staag de ziel van vreugd ontspringt,
 En eeuw'g eeuw'g lof hem singt:
 Is 't hier nu soo, hoe sal 't dan zyn,
 Als m' eeuw'g sien sal Gods aanschyn.

26.

Wy wagten nu dien grooten dag,
 En wenschen dat die komen mag,
 Daar in dat J'esus, onsen Heer,
 Sal daalen met al d' Eng'len neer,
 En maaken ons hem self gelyk,
 En voeren ons na 's Vaders Ryk,
 En setten ons in synen Troon:
 O hefd' van God en synen Soon!

27.

Maar, Suster, seg, ei seg ons voort,
 Al watje siet, al watje hoort.
 Myn vriend, hoe kan dat doch geschiên?
 't Valt in geen sterffelyke liên?
 Let hier maar op, dat gy God vreesst,
 Hem lieft en dient; soo sal uw geest,
 Wanneerse eens ontbonden is,
 Ook smaaken deese erfenis.

28.

Maar noch een woord, myn lieve vriend,
 Dat u tot ernst en yver dien,
 Indien gy wist wat dat het is,
 Te erven dese erfenis,
 Gy soud soo kleeden aan uw God,
 Die u belooft dit salig lot,
 Dat waar by spreekt, gy booron sou,
 En blyven tot de dood getrouw.

Op het Boekje van

ANDRÆAS WISSOWAT.

*Genaamt*De Sporen der Deugden
en Breidels der Sonden.

DE *Sporen* der Deugden en *Breidels* der Sonden,
Die in dit kleyn Boekje hier werden gevonden,
Zyn van een geleerde, een wyse en vroomen,
Tot stichting des naasten uit liefde gekoomen.
Aandachtig Leefer, soo reden ons wekken, (ken,
(Want soo seid de Sin-spreuk) en voorbeelden trek-
Ik mag het wel seggen, hier hebt gy 't van beiden,
Want die den Autheur kent, die moet dit belyden,
Als 't doen komt by 't spreekken, en 't schryven by 't
leeven,

Dan worden goe lessen met stichting gegeven;
Die *sporen* best steeken, die *breidels* best klemmen,
Om 't wecligs vlees en quaa lusten te temmen.
Dien *Ridder* heeft selve dit straf-tuig gedraagen,
En daar mee zyn vlees als met vuisten geslaagen,
Dit deed hy ter waarheid toen hy al zyn erven
Heeft willig verlaten, en balling ging swerven;
Ons staat hem te volgen en wettig te stryden,
Om eeuwig in vreugde met hem te verblyden;
Want dan sal de kroone en 't eeuwige leeven,
Van *Jesus Gods Soone* ons worden gegeven.

E. L. Huisvrouw van Pr. H.

Op het Rijm van CASPER BRAND,
Een Christen in zijn Kamer.

IS een Christen in zijn kamer,
 Gode dan veel aangenamer,
 Als te jagen na en veer?
 Wyse Christen blyf dan binnen,
 Binnen kan men God recht minnen,
 Binnen is en woond de Heer.

Het word in eenzaamheid gebooren,
 Door menigvuldigheyd verlooren,
 't Geen God in ons meest heeft verkooren,
 Keer in, in 's Christens heil-komtooren,
 Daar word het hart best opgewekt,
 Aanbid den Heer meer als te vooren,
 En looft zyn Naam met d'Eng'len kooren.
 Zyn 's liefdens-licht sal 't hart doorbooren,
 Soo dat geen ding zijn rust sal stooren,
 Tot men vol hoop van hier vertrekt.

Antw. Op het bovenstaande.

Een Christen luistert na Gods stem,
 Waar die hem roept, daar schikt hy hem,
 Hy gaat soo garen uit syn huis,
 Als dat hy weér keert in syn kluis:
 Hy wandelt altyt in Gods licht,
 En waar hy is, hy volgt syn plicht:
 Want willeloos soo moet hy staan,
 Om Godes wegen recht te gaan;
 Niet syne wil, maar Godes Wet,
 Is hem te wandelen voor-geset.

Die opgetoogen in den geest,
 Die altyd schoeit op eenen leeft.
 Die staag in stilte rusten wil,
 Die sit ook wel ontydig stil.
 Die altyd een en 't selve spreekt,
 Het zout van onderscheid ontbreekt.
 Ten rechte segt de Wyse Mond,
 Dat alles heeft syn tyd en stond.
 Die Christen-Pelgrim neemt het wis,
 Die, in en uit de wereld is.

Op 't bovenstaande.

Een Christen mint, als 't hoogste goed,
 Den eigen opbouw van 't gemoed,
 Dat is by hem soo hoog in waard,
 Als 't alderkostelykst op aard';
 Want ziele-winst is groote winst,
 En d' aardse acht hy alderminst;
 Dat hy 't ook in syn even-mens
 Mag werken, is syn hart en wens.
 Dat lieve Brood, des leevens stut,
 Maakt hy syn naasten ook te nut;
 Want hy dat beide gaaren geeft,
 Waar door de ziel en 't lighaam leeft;
 Want heilig, heilig is syn werk,
 En volgens dien altyd te kerk.
 Het aards en 't hemels dat moet t' saam
 Gedaan zyn in des Heeren Naam:
 Die in dien dienst staag staat gereed,
 Wel menigmaal loopt dat hy tweed.
 Des naastens dienst is werrikaam,
 En Gode soo seer aangenaam,
 Dat hy het hier op aarde loont,
 En na met Hemels heil bekroont.

132 STICHTELYKE RYMEN.

Trek uit 't Compas de rechte fin,
Want daar steekt goede leering in.

Daar is geen sterker trek of kracht,
Als die door Gods Geest word gewracht.

Op 't Compas.

Gelyk de Lely in 't Compas,
 Het Noorden soekt, en vind het ras,
 En soo daar heenen is gefind,
 Dat sy niet rust voor dat sy 't vind,
 Door een verborgen trek en kracht,
 Die haar in 't middelpunt bewracht,
 Dat s' eer geen stil-staan vind, noch rust,
 Voor dat sy Noorden heeft gekust.

Toepassing.

Soo ook myn ziel, soek Gode ras,
 Gelyk de Lely in 't Compas,
 Zyt na uw oorspronk soo gefint,
 Dat gy niet rust tot gy hem vind,
 Door synes Geestes trek en kracht,
 Die in uw' harte word gewracht.
 Gedoog geen leedig staan, noch rust,
 Als daar g' uw Schepper vind en kust.

HEMELS ECHO.

GY Echo, die weleer in hooge Tempel-kooren,
 Uw galmen ons liet hooren;
 Of in deruime lucht, als van den hemel af,
 Godspraaken aan ons gaf!
 En wyl den Satan my, voetang'len, en veel netten,
 Arglistelyk gaat setten,

134 STICHTELYKE RYMEN.

En kennis zonder nut, bedagt tot Waarheydts hoon,
 Wil dringen op den troon;
 Zoo roep ik overluid met myn verleegen vraagen,
 In dees bedroefde daagen;
 En wensch dat op myn hert 't geluid van uwe stem,
 Mag hebben kracht en klem.
 Ja 'k bid u, dat gy my doch moed en raad wilt
 geeven,
 Om Christelyk te leeven;
 Nu Godsdienst werd vertreen: antwoord my daar-
 om weér,
 Gelyk gy plagt weleer.
 Ondek my eens, en zeg, wat broeid des Satans list?
 Twist.
 Wat styft die twist? ei wil my dit doch niet verfwy-
 gen?
 't Eigen.
 O! dwaze eigenliefd! Wat is haar doelwit Heer?
 Eer.
 O! twist van eigen eer! Wat moet van my geschie-
 den?
 Vlieden.
 Dat is myn lieffte wil: Maar zeg tot wien ik zal?
 't Al.
 O! Al, ô! eeuwig Goed, wat hindert my, ô Waarde?
 d' Aarde.
 Ach! wist ik dat eens recht. Wat is al 's werelds
 mooi?
 Hooi.
 Als gras op hooi vertrouwt, wat maait men dan voor
 vruchten?
 Zuchten.
 Wat hindert my dat ik niet treft daar ik na mik?
 't ik.
 O! ik, vervloekte ik! Wat is hier toe van nooden?
 Dooden.
 Helaas! ik mis de kragt. Hoe tref ik dan het Wit!
 Bid.
 Als

Als ik dan yvrig bid, wat mag ik dan verwachten?
Krachten.

Geeft gy den bidder kracht, wat dient 'er meer ge-
daan?

Waar zal ik heenen gaan, ik kan door de aard' niet
delven? Gaan.

Moet 'k uit myn felven gaan, waar heen met d'oude
vrind? Zelfen.

Hem achten als de wind, en t'eenemaal verlaaten?
Wind.

Wat vind hy, die zich haat, en u in liefde kust?
Haaten.

Wat sult gy doen aan die gy onbereid sult vinden?
Ruft.

Daar schrikt myn ziele voor. Wat is u liefste wil?
Slinden.

Hoe! stil in goed te doen, gy moet my wyf'lyk raden?
Stil.

Stil zyn, geen quaad te doen, mag dat dan al soo
heen? 't Quade.

Waar door sal ik myn ziels-verderven dan verhoeden?
Neen.

Daar is 't daar ik na tracht. Wat sal het meeste spoèn
't Goede.

Moet ik het goede doen, wat meer, als 't wel sal we-
sen? 't Doen.

Al wel: maar slaafs of kinds, uit welk een grond of
zin? Vreesen.

Min.
Die

136 STICHTELYKE RYMEN.

Die vrees uit reine min, wat vruchten fal die geeven
 Leeven.

In 't leeven sonder end, welk is daar 't hoogste lot?
 God.

Die God heeft, heeft het al. Wie fal dit goed beko-
 men?

Maar die nu God niet vreeft, haar deel is dat niet wel
 Hel.

O naare Hel! Maar wat is 't lot nu in haar daagen?
 Knaagen.

Twee Hellen volgen dan den sulken vroeg en spa?
 Ja.

Ach! Wist ik het getal der vroomen en onvroomen;
 Droomen.

'k Vraag na der faal'gen Schaar, in eenen goeden zin?
 Min.

Ook na 't godloofse volk: ei wilt het my meedeelen?
 Veelen.

Heb dank. Ik ga. Gy swygt; soo rusten wy te saamen.
 Amen.

Het innigst van myn hart dat diepst verborgen leit,
 Heeft ECHO opgehaalt, en my heel klaar geseid.
 Den gantschen Oceaan sou ik veel eer verplassen,
 Als 't geen ik heb gehoort uit myn geweeten wassen.
 Hy slaat, doch salft ook weér: sijn antwoord my be-
 viel,

Gelyk een kostlyk sout en balsam voor myn ziel.
 Syn seggen knypt en byt; maar het zyn liefde-slagen,
 Die ik om Christus wil opvolgen fal en draagen.

Die ECHO's wedergalm in sijn gemoed niet vind,
 Die sal verstuiven als het kaf doet voor de wind,
 Wanneer als Jesus komt om 't goed van 't quaad te
 wannen,

Die 't goed bewaren wil, en 't quaad ten viere ban-
 AARD-

A ARDBEEVING.

Toon: *Psalm 8. Of, Een Koopman die &c.*

1.

Het lust me nu van Neêrlands schrik en beeven,
Een diepe schets aan 't nageflacht te geven,
Die waardig is d'onsterffelyke blaên,
Van 's herren grond voor eeuwig te beslaan.

2.

Het aardse rond wierd heen en weêr gedreeven,
Als w'acht en tien der maand September schreeven,
Wanneer 't het twee en negentigste jaar,
Na Christus komt van festienhondert waar.

3.

Toen 't oorlogs swaard soo glat, als scherp geslee- (pen,
Om dood te slaan was in de vuist gegreepen,
En 't bliksemvuur van 't donderend geschut,
De wereld vulde, is d'aard by ons geschud.

4.

't Gedreun kon nau een half quartier verduuren,
Kort na den noen; door 's Hemels wys bestuuren,
In soet en stil, in sacht en lieflyk weêr,
Bewoog sich d'aard en huppeld' op en neêr.

5.

Gelyk de vloed der pekël soute baaren
Sich meest vertoond aan die de zee bevaaren:
Want d'aarde schokt, dan Noord, dan Zuidwaard
heen,
Dat menig tweem, en nergens wist te treên.

6.

't Goed aan de wand hing heen en weêr te sling'ren,
Het klinkt en tinkt als een die met sijn ving'ren

Den cymbaal roerd , al 't rinkelwerk dat gaat
Op eene wys , en houd die selve maat.

7.

De vensteren , die ongeslooten stonden ,
Gevoelden ook het dreunen van de gronden ;
De poorten zelfs : de deuren draaiden meê ,
Als buiten dwang , van d'een na d'and're steê.

8.

Den Huysman stond bedeeft en gants verleegeu ,
Als hy sijn huys en schuuren sag beweegen ,
De melk bewoog en goot haar vette room
Ten mouten uit ; dat scheen hem als een droom.

9.

Daar 't water , door het roeren van de gronden ,
Met golven ging , en troebel wierd bevonden ,
Het dobbeld' op : En d'onder-aardse kloot ,
Gaf méer dan eens , een ongewoone stoot.

10.

Een doods geraamt in 's Schilders hand gegeven ,
Terwyl hy 't schetst , beweegd , en schynt t'herlee-
ven ,
Voor sijn gesicht ; dit fiet hy andermaal ,
En vlucht vol schrik wel haastig van de zaal ,

11.

Veel werken die op 't uur met slingers gingen ,
Die stonden stil ; ó wonderlyke dingen !
Want Zuid , en Noord , beweegden sich de aard :
't Werk Oost en West : dat dus sijn stilstaan baard.

12.

Het daverd' al , de swaarste pronk-gebouwen ,
Durfd' menig mens sich naulyks in vertrouwen ;
Terwyl het volk van 't Amsterdams Stadthuis ,
Angstvallig vlood met ongemeen gedruis.

13.
 Dat wonder-werk gebouwd op vaste stutten,
 Bewoog sich meê gelyk de harders hutten,
 De schelleklok, door dien 't gebouw soo fwierd,
 Die gaf geluid of hy getrokken wierd.

14.
 Elk is vol schrik, en 't lighaam raakt aan 't beeven,
 Als 't Aardryk doet; het oog begon te sweeven,
 En wist geensins wat dat hem was ontrent;
 Want Holland was fulk schudden ongewend.

15.
 Het Klokkenspel door 't ling'ren van den Tooren,
 Liet hier en daar sich tot verwondring hooren,
 En maakten dus dit wonderwerk bekend,
 Dat sonder schâ (God lof) doen is geënd,

16.
 In dit ons Land, en Zeeland desgelyken,
 Heeft God sijn gunst ons tevens laten blyken;
 In eene tyd, soo was het dat Gods kracht,
 In Engeland, en Vrankryk 't selve wracht.

17.
 Maar 't kon haast zyn dat Godes straffe-roede,
 Ter wraak getergt, ons eens in volle woede,
 Viel op het lyf, en sloeg ons gants ten grond,
 En strafte 't quaad der lang gepleegde sond;

18.
 En d'Aarde selfs opdeed haar holle kaaken,
 Om 't sondig volk een schielyk eind te maaken,
 Gants onverwacht; ja in een oogenblik
 Kon dat geschiên, met eene slop en snik.

19.
 En senden ons na d'onder-aardse kolken,
 Gelyk men sag aan ver-geleege volken,

140 STICHTELYKE RYMEN.

Daar 't aardryk spleet en open deed syn mond,
En swolg haar in, en stortense ten grond.

20.

Waar door in 't kort een menigte van zielen,
Als levendig in haare graven vielen,
Gelyk onlangs *Jamaica* hoord en sag,
En in *Ciel*, met jammerlyk geklag.

21.

Het Aardryk is fulk grond-gebeef weêrvaaren
Tot negenmaal in tweemaal dertien jaaren;
Regoufa smaakt' daar van den eersten druk,
Cecilia. dit laatste ongeluk.

22.

Een deerlyk lot was 't eind van deese volken,
Wier droef-geween gereesen aan de wolken,
Abirams straf, en Corach evenaard,
Met Sodoms volk: te wreed verdelgd van d'aard.

23.

Wie durfd zich nu in sonden noch verblyden.
Helaas! dit zyn, dit zyn de laatste tyden:
Want krygsrumoer en 't fidderen van 't heelal,
Meld, dat wel haast d' Aardsregter koomen sal.

24.

Dan sal de wereld sich voor het laatst beweegen,
En staan verwoed de goddeloofen teegen;
En sie, daar is, daar is dien grooten dag,
Die klein of groot, geen mens verby en mag.

25.

Den jongsten dag sal als een oven blaaken,
En doen 't gebouw van aard en hemel kraaken,
Terwyl de doôn op het basuin-geluit
Verreesen, treên, tot hunne graaven uit.

26. d'Aards-

26.

d'Aardsrechter fit verheerlykt op de wolken
Met d'eng'len-schaar , en daagd des werelds
volken,
Voor synen Troon, en laat syn oordeel gaan
Na 't goed en quaad dat yder heeft gedaan.

27.

Geen aansien geld van armen noch van ryken,
Daar Jesus sal na waarheid vonnis stryken:
't Rechtvaardig volk vergunt hy 't salig erf:
De boose wyft hy 't eindeloos verderf.

28.

Wyl Son en Maan uit Lugt en Hemel vielen,
Was uytpraak daar van d' ongelyke zielen:
d' Een gaat in vreugd, en d'ander in verdriet.
De nacht-gordyn schuyft toe, en 't is geschiet.

E I N D E.

R E G I S T E R

Der

Stichtelijke Gefangen.

A.

Ach! ach! ik sondig mensch. fol. 72

D.

Die boven 't zinnlyk leven.	51
Die sijn Celle wel bewaart.	59
De waare liefde werkt.	66
Die vergeefs met Esau schreit.	73
Dat 's al Jonk een dapper Heer.	79
De lieve en soete Mei.	96
Die hier Gods Wet.	104
De spooren der deugden.	129

E.

Elk laat de Vrede-vaan nu los.	23
Een welbeplanten Hof.	102
Eerwaarde Weesvaders, en ook gy.	103
Een Heidens Christen die sich.	107
Een Joodsse Christen leeft quansuys.	108
Eerwaarde Moeder, nu gy tienmaal.	102
Elk slagje dat het onrust slaat.	115
Een Christen luistert na Gods stem.	130
Een Christen mind, als 't hoogste goed.	131

G.

Geef, Heere, geef, dat ik nooit beelden.	13
Gy groote God, wiens Majesteit-	35
God geeft ons weer de soete Mei	97
Gelyk de Lely in 't Compas.	133
Gy Echo, die weder in hooge Tempel kooren.	133

Hoor

Register der Stichtelyke Gesangen.

H.

Hoor Jesus vol ontfarmen.	21
Hier sit ik in de stilt' in aandacht.	53
Het Nieuwe Jerusaleem gebouwt.	60
Help God, ach help! sie aan uw'	81
Heilryken God laat wven.	87
Het word in eensaamheid geboren.	128
Het lust me nu van Neêrlands scbrik en beeven.	137

I.

Jesus Godes Soon.	27
Ik ben de aarde moe.	43
In alle ding te sien op 't eind.	111
Is een Christen in syn kamer.	130

K.

'K ben Jesus Christus uwen Heere.	5
Kom Heer Jesus, kom.	29
Kom Seraphim en Eng'len klanken.	61
Kom Jesus, goede Heer.	70
Kom sing of lees gy jonge liên.	69
Kom hoor na myne reeden.	92

M.

Myn God en Schepper, goede Heer.	36
Maar gy, ô Christen! Christen-beld!	110

N.

Nu 's lieffelyke Sonne-licht.	31
Nu de Sonne met haar straaLEN.	33
Nu zyn wy onse Vegstêr quyt.	121

O.

O! gy Sanger en Sang'ressen.	1
O Heere Jesus, myn beminde!	6
O Jesus! hoort toch weêr de nooden.	9
O! salig gy genooden.	25
O! hoe heerlyk.	41
O wat een overgrootte zeegen!	64
O God! myn God, gy aller geesten Vader.	77
O myn waarde vriend Beekbooven.	115

S.

Stil en eenszaam Boekvertrek.	60
Sie hoe weêr de swarte aard.	103

T.

01458857 RS 21409384

Register der Stichtelyke Rymen.

T.	
Tot U, tot U, 0! Vader aller Vad'ren.	105
't Aardryk roept, als overhuyt.	101
V.	
Van groot gebeymen is.	47
W.	
Wie komt hier nu my dus ontmoeten.	5
Wat syn die saaken waar en waard.	60
Wees welkom soete schaar.	67
Wel overgoede God, Springbron.	69
Wech aarde, ik sucht na booven toe.	74
Wel waarde Vriend, heeft Godes vinger.	75
Wat zyn der veel het leeven afgesneeden!	85
Waarde Vriend, ei staak uw weenen.	118
Z.	
Zie daar, 0 Jefus! 's barten-zaalen.	11
Zie Jefus, Godes Soon.	19

